Ετος Β' — Αριθμος 101 | Τιμᾶται λεπτῶν 10 | Εν Αθηναις 28 Σεπτεμβριου 1886

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

Ν. ΟΙΚΟΝ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ τυπογραφεῖον τῆς «Κορέννης»
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου καὶ χρεωνομισμάτων.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΕΠΑΙΤΗΣ, (μετὰ εἰκόνος), μυθιστορία Ἐρνέστου Δωδέ, μετάφρασις Τοπυ. — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ (Συνέχεια). — ΜΙΑ ΝΥΞ ΕΝ ΑΝΤΙΛΑΛΙΑΙΣ (σ νέχεια καὶ τέλος). — Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΟΥ ΠΤΩΧΟΥ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις: φρ. 5, ἐν ταῖς ἐπαρχίαις 6
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 10. Ἐν Ῥωσσίᾳ ρουβλια 4.
ΦΥΛΛΑ προηγούμενα λεπτὰ 20

Τὸν παρετήρησε διερχομένη. (Σελ. 383).

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΕΠΑΙΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΝΕΣΤΟΥ ΔΩΔΕ

[Συνέχεια τοῦ προηγουμένου φύλλου].

Ὁ Ῥαοὺλ Ῥιβέϊρα δὲν ἠδύνατο νὰ συνέλθῃ ἐκ τῆς ἐκπλήξεως.

Οἱ παράδοξοι λόγοι τοῦ ἀγνώστου γέροντος, τὸν ὁποῖον τόσον ἀπροσδοκήτως συνήντησε, συνετάρασσον τὴν ψυχὴν καὶ τὰς αἰσθήσεις του. Οὐ μόνον ἐννόει ὅτι ἠδύνατο νὰ ἐξέλθῃ τῆς ἀβύσσου, εἰς ἣν ἔρριψεν αὐτὸν ὁ θάνατος τοῦ εὐεργέτου του, ἀλλ' ἔβλεπεν ἀπεικονιζόμενον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, ὡς ἐν κατόπτρῳ, ἓν ἐκ τῶν περιπαθῶν καὶ ἐρωτικῶν ἐκείνων ἐπεισοδίων, ἅτινα εἰσὶ τόσῳ προσφιλῆ εἰς τὰς νεαρὰς καρδίας καὶ τόσῳ ζωηρῶς κολακεύουσι τὴν περιέργειαν αὐτῶν.

— Ἀλλὰ σὲ ἠρώτησα τὸ ὄνομά σου;

— Ὀνομάζομαι Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης.

— Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης; Σὲ εἶδον πολλάκις. Τίς θὰ σὲ ἀνεγνώριζε μὲ αὐτὴν τὴν ἐνδυμασίαν;

— Οὐδείς. Οὔτε δύναται οὔτε πρέπει νὰ μὲ ἀναγνωρίσῃ τις. Σοὶ εἶπον τὸ ὄνομά μου, διότι ἔχω πεποίθησιν εἰς τὴν ἐχεμυθίαν σου καὶ διότι ἐλπίζω νὰ παραδεχθῇς τὰς προσφοράς μου.

— Ἐθεωρεῖτο ἅγιος, καὶ μοὶ προτείνεις ἔγκλημα! ὑπέλαβεν ὁ Ῥαοὺλ.

— Ἅγιος ἢ διάβολος, τί σημαίνει; ἀνέκραξε ζωηρῶς Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης. Παρῃτήθην τῆς προτέρας ζωῆς, ἀφ' ἧς ἡμέρας μεγάλη θλῖψις ἐσπάραξε τὴν καρδίαν μου.

— Ναί, ὁ τρομερὸς θάνατος τῆς θυγατρός σου Σαλβιέττης!

— Γνωρίζεις λοιπόν;..

— Τὸ γεγονὸς τοῦτο διεδόθη εἰς ὅλην τὴν περιοχήν, καθ' ἣν ἐποχὴν τὸ ἔγκλημα διεπράχθη.

Ἐπεκράτησε σιωπή. Αἴφνης Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης ἀνήγειρεν ἀποτόμως τὴν κεφαλήν, καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Ῥαοὺλ τῷ εἶπεν:

— Ἀπεφάσισες; Εἶναι καιρὸς νὰ μοὶ ἀπαντήσῃς.

— Δὲν γνωρίζω ποῦ φέρομαι, οὐδ' ὁποίαν ὑποχρέωσιν ἀναλαμβάνω, οὐδὲ μέχρι τίνος θὰ μὲ παρασύρῃς, εἶπεν ὁ Ῥαοὺλ διὰ φωνῆς βραδείας καὶ ἠρέμου. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ μυστήριον, δι' οὗ καλύπτεις τὰς πράξεις σου καὶ τὰ σχέδιά σου, μὲ ἑλκύει καὶ μὲ γοητεύει. Ἄλλως τε ἠσθανόμην εὐλάβειαν διὰ τὸν ἀλήτην ἐξαπόστολον Ἰωάννην τὸν Ἐπαίτην. Ἐπανευρίσκων σε ἐνταῦθα, κρυπτόμενον, μετημφιεσμένον, μὲ πενθοῦσαν ἔτι ψυχήν, δὲν δύναμαι νὰ μὴ ἔχω τὴν ἐμπιστοσύνην, ἣν ἄλλοτε μοὶ ἐνέπνεες. Ἐπὶ τέλους, εἰς τὴν πληγωμένην καὶ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἐπώδυνον καρδίαν μου, προσφέρεις τὸ μόνον προσῆκον φάρμακον· ἄλλον ἔρωτα. Μοὶ παριστᾷς γλυκεῖαν καὶ ἐπαγωγὸν τὴν εἰκόνα τῶν ἀπολαύσεων, τὰς ὁποίας θέλεις νὰ μοὶ χορηγήσῃς, μολονότι τραχέως μοὶ τὴν περιγράφεις. Ἐτάραξες τὰς αἰσθήσεις μου, καὶ διήγειρες τὰ τρυφερὰ αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα ἔτι ὑπάρχουσιν ἐν ἐμοί. Στέργω λοιπὸν νὰ γείνω πλάσμα σου, ἀλλ' ὑπὸ ἕνα ὅρον.

— Ποῖον, ποῖον; ὡμίλει ταχέως! ἀνέκραξεν ὁ ἐπαίτης, τοῦ ὁποίου οἱ ὀφθαλμοὶ ἠκτινοβόλουν.

— Δὲν θέλω νὰ παρουσιασθῶ εἰς τὴν γυναῖκα αὐτήν, χωρὶς νὰ τὴν ἴδω πρότερον· ἐπιθυμῶ ὅμως ἐκείνη νὰ μὴ μὲ ἴδῃ, οὐδὲ νὰ γνωρίζῃ τίς εἶμαι.

Ὁ Ἰωάννης ἐσκέφθη ἐπ' ὀλίγον.

— Θά την ἴδῃς τὴν ἑσπέραν ταύτην, ἀπήντησε.

Τὴν ἑσπέραν ἐδίδετο παράστασις εἰς τὸ θέατρον τῶν Νίμ.

Ἦτο ἔαρ, ὡς εἴπομεν ἤδη, καὶ ἡ θεατρικὴ περίοδος ἐπλησίαζε νὰ λήξῃ. Ἡ παράστασις προεμηνύετο τοσούτῳ λαμπροτέρα, καθ' ὅσον ἀγαπητὴ καλλιτέχνις θὰ ἀπεχαιρέτα τὸ κοινόν.

Ἡ αἴθουσα τοῦ θεάτρου τῶν Νὶμ εἶναι μεγαλοπρεπὴς καὶ εὐρεῖα. Πρὶν ἡ αὐλαία ἀρθῇ, ἦτο πλήρης ἀπείρου καὶ θορυβώδους πλήθους, ἀναμένοντος ἀνυπομόνως τὴν ἔναρξιν τῆς *Εὐγενουμένης*.

Ὁ θόρυβος ἐγίνετο κυρίως ἐν τῇ πλατείᾳ, ἔνθα δὲν ὑπῆρχε θέσις κενή, καὶ ὅπου, ὁσάκις ἐπειρᾶτό τις νὰ εἰσχωρήσῃ διὰ τῆς βίας, προὐκάλει ψιθυρισμοὺς καὶ παταγώδεις ἀντεγκλήσεις.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς πλατείας, εἰς τὴν πρώτην σειρὰν τῶν ὄπισθεν τῶν ἑδρῶν τῆς ὀρχήστρας καθισμάτων, ἐκάθηντο ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Ῥαοὺλ Ῥιβέϊρα.

Ὁ ἐπαίτης ἦλθεν εἰς Νὶμ ἵνα τηρήσῃ τὸν λόγον του. Ἠθέλησε νὰ διασκεδάσῃ τὸν νεανίαν καὶ νὰ τῷ ἐξαλείψῃ τὰς ἐντυπώσεις, αἵτινες ὤθουν αὐτὸν εἰς τὴν αὐτοχειρίαν.

Δὲν ἐγνώριζε καλῶς πῶς θὰ ἐπλησίαζε τὴν κυρίαν Σαραμί, μεθ' ἧς, ἀπὸ τῆς ἀποφυλακίσεώς του, τρεῖς μόνον εἶχον ἀνταλλάξει ἐπιστολάς, οὐδὲ πῶς θὰ τῇ ἐπαρουσίαζε τὸν Ῥαοὺλ. Διέτρεξε μετ' αὐτοῦ τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως, ἐλπίζων νὰ συναντήσῃ τὸ ζητούμενον πρόσωπον, ἀλλ' εἰς μάτην. Παρεφύλαξεν ἐπὶ πολὺ πέριξ τῆς οἰκίας· ἀλλ' ἡ κυρία Σαραμὶ δὲν ἐξῆλθεν.

Οὕτω πλανώμενος ὁ Ἰωάννης ἀνέγνωσε τοιχοκολλημένην γνωστοποίησιν, ἀγγέλουσαν ἔκτακτον διὰ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην παράστασιν ἐν τῷ θεάτρῳ.

— Θὰ εἶναι ἴσως ἐκεῖ, εἶπε καθ' ἑαυτόν, καταληφθεὶς ὑπὸ προαισθήματος.

Τὴν αὐτὴν ἑσπέραν μετέβη εἰς τὸ θέατρον μετὰ τοῦ Ῥαοὺλ, χωρὶς νὰ τῷ εἴπῃ διατί ὡδήγει αὐτὸν ἐκεῖ. Ἔλαβον θέσεις εἰς τὸ μέσον τῆς πλατείας, ἵνα βλέπωσι πάντας τοὺς εἰς τὴν αἴθουσαν θεατάς.

Ἔμενον ἡσυχοι ἐν τῷ μέσῳ τοῦ γενικοῦ θορύβου. Ὁ Ῥαοὺλ ἀνέμενε ν' ἀναπετασθῇ ἡ αὐλαία, μετὰ τῆς ἀνυπομονησίας ἀνθρώπου, ἅπαξ μόνον εἰς τὸν βίον του ἰδόντος μελόδραμα, καὶ τηροῦντος ἡδείας ἀναμνήσεις. Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης παρετήρει προσεκτικῶς τοὺς ἐν τῇ αἰθούσῃ συνηθροισμένους θεατάς.

Παρετήρει μετ' ἀγωνιώδους ἀνυπομονησίας τὰ θεωρεῖα καὶ τὰς τῶν περιστόων ἕδρας. Εἶδε ταῦτα βαθμηδὸν πληρωθέντα, χωρὶς νὰ ἴδῃ τὸ ζητούμενον πρόσωπον. Μετ' ὀλίγον ἓν μόνον θεωρεῖον ἔμενε κενὸν ἔναντι τῆς σκηνῆς, ἐφωτίζετο δὲ καλλίτερον καὶ ἦτο πλουσιώτερον τῶν ἄλλων διεσκευασμένον.

— Κάτι μοὶ λέγει, ὅτι θὰ ἔλθῃ εἰς ἐκεῖνο τὸ θεωρεῖον, ἐσκέπτετο ὁ Ἰωάννης, τοῦ ὁποίου ἡ καρδία ἔπαλλε βιαίως.

Προσεπάθει ἐν τούτοις ν' ἀποκρύψῃ τὴν συγκίνησίν του. Ὡμίλει συχνάκις εἰς τὸν Ῥαοὺλ, ἐνῷ οὗτος, ἀναλογιζόμενος ὅτι τὴν πρωΐαν ἤθελε νὰ φονευθῇ, διενοεῖτο μήπως κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν διήρχετο τὰ ἐπεισόδια φανταστικοῦ ὀνείρου, καὶ ἂν ὁ γέρων, ὃν συνήντησεν ἵνα σώσῃ καὶ καταστήσῃ αὐτὸν εὐτυχῆ, ἦτο πράγματι ἐκ σαρκὸς καὶ ὀστέων.

Ἐπὶ τέλους ἡ παράστασις ἤρξατο. Ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Ῥαοὺλ, ἀπερροφήθησαν ἐξ ἀρχῆς τῆς παραστάσεως ὑπὸ τῆς γλυκύτητος τῆς μουσικῆς, τοῦ μεγαλείου τῶν πρώτων σκηνῶν καὶ τῆς τέχνης τῶν ἠθοποιῶν. Ὁ Ἰωάννης ἐλησμόνησε τὰς ἀπασχολούσας αὐτὸν σκέψεις.

Κατὰ τὸ διάλειμμα ἐστράφη πρὸς τὸ θεωρεῖον. Εἶδε δύο πρόσωπα, καὶ ὀλίγου δεῖν ἄφηνε κραυγὴν εὐχαριστήσεως. Ἦτο ἡ κυρία Σαραμὶ μετὰ τοῦ συζύγου της.

Ἡ νεαρὰ γυνή, ἐνδεδυμένη ἐσθῆτα ἐξ ἐρυθροῦ λειοσηρικοῦ, ἀφίνουσαν ἡμιγύμνους τοὺς εὐχρόους αὐτῆς ὤμους καὶ τοὺς βραχίονας, τὴν κεφαλὴν ἔχουσα κεκοσμημένην δι' ἀνθέων ῥοιᾶς, ἄτινα ὡμοίαζον πρὸς ἀνθοδέσμας ἐκ κοραλλίων, ἐρριμένας ἐπὶ τῆς μελανῆς, ἀφθόνου καὶ μεταξοειδοῦς αὐτῆς κόμης, ἐκάθητο εἰς τὸ πρόσθιον μέρος τοῦ θεωρείου, καλύπτουσα συχνάκις τὸ πρόσωπον διὰ τοῦ ῥιπιδίου της. Ὅταν παρετήρει εἰς τὴν αἴθουσαν ἐφαίνετο ῥεμβώδης καὶ τεθλιμμένη, ὡς εἰ διετέλει ὑπὸ τὸ κράτος θλιβερῶν διαλογισμῶν.

Τὸ φῶς τοῦ πολυφώτου, μιγνύμενον μετ' ἐκείνου τοῦ θεωρείου, περιέβαλλε δι' αἴγλης θεσπεσίας τὴν χαρίεσσαν καὶ μελαγχολικὴν ἐκείνην καλλονήν. Πάντων οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν προσηλωμένοι ἐπ' αὐτῆς.

Ἡ κυρία Σαραμί, πρωτοῦ ἀφιχθῇ εἰς Νὶμ μετὰ τοῦ συζύγου της, εἶχεν ἀνατραφῇ ἐν Παρισίοις, καὶ τὰς παρισινὰς αὐτῆς συνηθείας διετήρει ἐν τῇ ἐπαρχιακῇ ἐκείνῃ πόλει, ἔνθα πολλὰ ἐλέγοντο περὶ τῆς ἰδιοτροπίας καὶ τῶν ἔξεών της, χωρὶς αὕτη νὰ καταδεχθῇ νὰ δώσῃ τὴν ἐλαχίστην προσοχήν.

Ἰδοὺ διατί εὑρίσκετο εἰς τὸ θέατρον φέρουσα ἐνδυμασίαν, ἣν δὲν ἤθελεν ἴσως παρατηρήσει τις εἰς τὸ *Μελόδραμα* τῶν Παρισίων, ἀλλ' ἥτις εἰς Νὶμ ἐνεποίει αἴσθησιν. Αἱ κυρίαι ἠτένιζον αὐτὴν μετὰ ζηλοτυπίας, οἱ δὲ ἄνδρες τὴν παρετήρουν θυμαζοντες τὴν ἐπαγωγὸν αὐτῆς χάριν.

Ἐκείνη ἐφαίνετο ἀπαθὴς καὶ εἰς οὐδὲν προσέχουσα.

Ἐνίοτε ὡμίλει πρὸς τὸν ὄπισθεν αὐτῆς καὶ εἰς τὸ βάθος τοῦ θεωρείου καθήμενον σύζυγόν της.

Ὁ ἐπαίτης δὲν εἶχεν ἴδει αὐτὴν πρὸ τριῶν μηνῶν, καὶ δὲν τὴν εὗρε μεταβληθεῖσαν. Ἦτο πάντοτε τὸ αὐτὸ ὡραῖον ἀλλὰ μελαγχολικὸν πρόσωπον, μὲ τὸ παράδοξον βλέμμα καὶ τὰ συνεσταλμένα χείλη, τὸ ὁποῖον οὐδέποτε ἔβλεπέ τις οὔτε κλαῖον οὔτε μειδιῶν.

Ἐὰν ὁ Σαραμὶ ἦτο δυνατὸν νὰ ἔβλεπε μεταξὺ τοῦ πλήθους τὸν Ἰωάννην, νὰ ἀνεγνώριζεν αὐτὸν καὶ νὰ διέκρινε τὴν ἔκφρασιν τῆς φυσιογνωμίας του, ἤθελε τρομάξει. Ὅλον τὸ μῖσος, ὅπερ ἐπλήρου τὴν καρδίαν τοῦ πατρὸς τῆς Σαλβιέττης καὶ ὁ πόθος τοῦ νὰ ἐκδικήσῃ τὴν θυγατέρα του, τόσῳ βιαίως ἐξεγερθεὶς ἐν αὐτῷ, ἐξεδηλοῦντο ἐπὶ τοῦ ἐρυθριδωμένου ἐκείνου προσώπου διὰ πελιδνῆς ὠχρότητος καὶ ἐλαφρᾶς συστολῆς τῶν παρειῶν.

Ἡ αὐλαία ἤρθη, καὶ ἡ δευτέρα πρᾶξις ἤρξατο, χωρὶς ὁ Ἰωάννης οὐδὲν νὰ εἴπῃ εἰς τὸν Ῥαοὺλ περὶ τῆς ὡραίας γυναικός, ἣν ὁ νεανίας ἐθαύμαζεν ὡς καὶ οἱ ἄλλοι θεαταί.

Ἀλλὰ κατὰ τὸ μεταξὺ τῆς δευτέρας καὶ τρίτης πράξεως διάλειμμα, τῷ εἶπεν αἴφνης:

— Μοὶ ἐζήτησες νὰ ἴδῃς τὴν γυναῖκα, ἡ ὁποία θέλω νὰ σὲ ἀγαπήσῃ.

— Ἀληθῶς! θέλω, πρὸ πάντων, νὰ τὴν γνωρίσω.

— Λοιπόν! ἰδοὺ αὐτὴ ἐνώπιόν σου.

— Πῶς! ἡ γυνὴ αὕτη, ἡ ἐρυθρὰ ἐνδεδυμένη, ἡ ὡραία ὡς βασίλισσα, ἡ χαρίεσσα ὡς νύμφη, ἡ γυνὴ αὕτη μὲ τοὺς λευκοὺς καὶ ῥοδίνους συγχρόνως ὤμους, μὲ τοὺς βαθεῖς καὶ μυστηριώδεις ὀφθαλμούς...

— Εἶναι ἐκείνη! Παρατήρησον, ἀποθαύμασον αὐτήν. Οὐδέποτε ὑπῆρξε τόσον γοητευτική. Οὐδέποτε...

Ὁ Ῥαοὺλ ἤθελε νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλ' ὁ ἐπαίτης τὸν ἠμπόδισε:

— Θαύμασον αὐτήν, σοὶ λέγω. Δὲν ἔχεις ἄλλο καλλίτερον νὰ πράξῃς αὐτὴν· τὴν στιγμήν. Ἀπογεύθητι τῆς καλλονῆς της. Καὶ ὅταν, ἐκ τῆς ἀποστάσεως, εἰς ἣν ἀπ' αὐτῆς εὑρισκόμεθα, ἀπολαύσῃς τῆς γοητείας, τότε θὰ μοὶ δώσῃς ὁριστικὴν ἀπάντησιν.

Ὁ Ῥαοὺλ ἐσιώπησεν· ὁ ἐπαίτης ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ θρανίου, στρέψας τὰ νῶτα πρὸς τὴν κυρίαν Σαραμί, ὡς εἰ θέλων

νὰ θέσῃ τέρμα εἰς ἐπισκόπησιν δυσαρεστοῦσαν αὐτόν.

Ἡ παράστασις ἔληξε καὶ τὸ πλῆθος ἀπεχώρει βραδέως.

Ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Ῥαοὺλ ἔφθασαν ἐγκαίρως εἰς τὸν πρόδομον τοῦ θεάτρου, ἵνα ἴδωσι διερχομένην ἐκεῖθεν τὴν ὡραίαν Ἰουλιέττην, περιβεβλημένην εὐρὺ χρυσοκέντητον ἐπανωφόριον ἐκ λευκοφαίου κασμιρίου, ἥτις ἀνταπέδιδε μειδιῶσα τοὺς μετὰ σεβασμοῦ χαιρετισμοὺς τῶν φίλων της.

Καθ' ἣν στιγμὴν διήρχετο πρὸ αὐτῶν, τὸ βλέμμα της εἵλκυσεν ἡ ἀγχίνους καὶ ὑπερήφανος φυσιογνωμία τοῦ Ῥαοὺλ. Τὸν παρετήρησε διερχομένη, ὡς εἰ ἐξεπλάγη εὑρίσκουσα τοσαύτην ἀξιοπρέπειαν καὶ χάριν εἰς τὴν μορφὴν τοῦ νεανίου.

Ὁ Ῥαοὺλ ἔμεινεν ἔκθαμβος. Ὁ Ἰωάννης, στηριζόμενος ἐπ' αὐτοῦ, ἠσθάνθη τρέμοντα τὸν βραχίονά του.

— Ἡ ὑπόθεσις βαίνει καλῶς, ἐσκέφθη. Θὰ ἐκδικηθῶ.

Ἡ κυρία Σαραμὶ ἦτο ἤδη μακρὰν Ἀλλ' ἡ εἰκών της ἀπετυπώθη ὁλόκληρος ἐν τῇ μνήμῃ τοῦ Ῥαοὺλ, ὅστις ὑπὸ τὸ κράτος θαυμασμοῦ, προερχομένου ὑπὸ φλογερῶν ἐπιθυμιῶν καὶ ζωηρῶν πόθων, δὲν ἠδύνατο νὰ ἀναμνησθῇ, χωρὶς ν' ἀνασκιρτήσῃ, τῶν λόγων, οὓς εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἰωάννης, ἵνα τὸν ἀποτρέψῃ τῆς αὐτοχειρίας.

— Νὰ ἀγαπήσω αὐτὴν τὴν γυναῖκα καὶ νὰ μὲ ἀγαπήσῃ! ἐπανελάμβανεν ἐνῷ ἐβάδιζε μετὰ τοῦ ἐπαίτου, διὰ τῶν ἐρήμων βουλεβάρτων, πορευόμενος εἰς τὸ πανδοχεῖον αὐτοῦ, κείμενον εἴς τι προάστειον.

Αἴφνης ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Ἰωάννην, τῷ εἶπε:

— Δὲν θέλεις τοὐλάχιστον νὰ μοι ἐξηγήσῃς διὰ ποίαν ἀφορμὴν μὲ ὠθεῖς εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτῆς τῆς γυναικός;

— Τί σὲ ἐνδιαφέρει τοῦτο, ἀφοῦ εἶσαι εὐτυχής!

— Δύναμαι νὰ ἦμαι εὐτυχής, ἀγαπῶν αὐτὴν καὶ σκεπτόμενος ὅτι ὁ ἔρως μου θὰ τῇ προξενήσῃ ἀναρίθμητα κακά;

— Ἀναρίθμητα κακά. Διατί;

— Ἂν ὁ σύζυγός της ἐννοήσῃ ὅτι τὸν ἀπατᾷ!

— Ὁ σύζυγός της οὐδὲν θὰ ἐννοήσῃ. Ἀλλὰ δὲν εἶμαι ἐγὼ διὰ νὰ ἐπαγρυπνῶ ἐφ' ὑμῶν; Ἄκουσον, τέκνον μου, μίαν τελευταίαν λέξιν. Εἶσαι ἐλεύθερος νὰ χωρισθῇς ἀπὸ ἐμέ, ἢ νὰ ἀφεθῇς μετ' ἐμπιστοσύνης εἰς ἐκεῖνον, ὅστις σὲ ἔσωσεν. Ὅ,τιδήποτε καὶ ἂν ἀποφασίσῃς, οὐδέποτε θὰ λησμονήσω ὅτι εἶσαι ὡραῖος καὶ ὑπερήφανος. Ἀλλ' ἂν στέργῃς νὰ δεσμεύσῃς τὴν ἐλευθερίαν σου, ὡς σοὶ προέτεινα, καὶ νὰ ὑποτάσσησαι εἰς τὰς θελήσεις μου, τότε οὐδέποτε πρέπει νὰ μὲ ἐρωτᾷς τὰ αἴτια τὰ ὑπαγορεύοντα τὴν διαγωγήν μου. Ἐννόησες;

— Ἐννόησα. Ἀλλὰ μὲ ὠθεῖς εἰς τὸ ἔγκλημα;

— Φύγε, ἂν σκέπτεσαι οὕτω.

— Ἀλλ' ἤδη αἰσθάνομαι ὅτι ἡ ἀνάμνησις τῆς γυναικὸς ἐκείνης κατέλαβε τὴν καρδίαν μου.

— Μεῖνε τότε μετ' ἐμοῦ.

— Λοιπόν! ναί, μένω, ἀνέκραξεν αἴφνης ὁ Ῥαοὺλ. Παραδίδομαι εἰς σὲ μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ θεραπεύσω διὰ τοῦ ἔρωτος τὴν ὑπὸ τοῦ ἔρωτος σπαραχθεῖσαν καρδίαν μου· καὶ ἂν ἀποθάνω, τί μὲ μέλλει, ἀφοῦ θὰ ἀπολαύσω τῆς ὑψίστης ἀγαλλιάσεως νὰ ἀγαπηθῶ!

Μειδίαμα εὐχαριστήσεως διῆλθε τῶν χειλέων τοῦ Ἰωάννου, ἀκούσαντος τὸν ἐνθουσιώδη νεανίαν ὁμιλοῦντα οὕτως.

Δ'

Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγούσης ἀπὸ Νὶμ εἰς Ἄρλ, διερχόμενός τις διὰ τοῦ χωρίου Βελλεγάρδης, ἀπαντᾷ εἰς τοὺς πρόποδας δενδροφύτου λόφου κτῆμα ἐξαίσιον διὰ τὴν ἀφθονίαν τῶν ὑδάτων καὶ τὰς θαλλούσας αὐτοῦ φυτείας, ὅπερ εἶνε σπανιώτατον εἰς τόπον, ὃν ὁ ἥλιος ἀποξηραίνει καὶ καίει ἐπὶ τέσσαρας μῆνας κατ' ἔτος.

Ἄλσος βαῖνον παρὰ τὴν ὁδόν, ἐπὶ ἀρκούντως μακρὰν ἀπόστασιν, προηγεῖται τῆς οἰκίας, εἰς ἣν φθάνει τις, βαδίζων διὰ μέσου δενδροστοιχιῶν ἀποτελουμένων ἐκ καστανεῶν καὶ φιλλυρῶν. Τὰ δένδρα εἰσὶ λίαν πλησίον ἀλλήλων, παράγοντα οὕτω δροσερὰν καὶ μυστηριώδη σκιάν, ἐν ᾗ δύναταί τις νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τῆς φλεγούσης θερμότητος τοῦ μεσημβρινοῦ ἡλίου.

Κατὰ τὴν ἔξοδον παρόδου, ὅτε ἐκ τοῦ σχετικοῦ σκότους τῶν δένδρων ἐξέρχεταί τις ἐν πλήρει ἡμέρᾳ, κεῖται ἐν τῷ μέσῳ ἀνοικτοῦ λειμῶνος ἡ οἰκία, ἐκτισμένη ἐκτὸς τῶν δενδροστοιχιῶν, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ἑσπερινῆς ὑγρασίας καὶ τῶν ἀφθόνων κωνώπων.

Ἡ οἰκία αὕτη οὐδόλως ὁμοιάζει πρὸς μέγαρον, ἂν καὶ οὕτω καλοῦσιν αὐτὴν εἰς τὴν περιοχήν. Εἶναι κομψὴ κατοικία, μονόροφος, ἐστεμμένη διὰ δώματος. Ἔσωθεν δέ, ὅπως καὶ ἔξωθεν, τὸ πᾶν δεικνύει χεῖρα περὶ πολλοῦ ποιουμένην τὸ ἄνετον τοῦ βίου.

Ἡ ἔπαυλις αὕτη ἀνῆκεν εἰς τὸν κύριον Σαραμί.

Ἐκεῖ, κατὰ τὸ θέρος, κατῴκει μετὰ τῆς συζύγου του. Ἀπεῖχε μίαν μόνον ὥραν τῶν Νὶμ, ἔνθα ἠδύνατο νὰ μεταβαίνῃ καθ' ἑκάστην διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ὑπηρεσίας του καὶ διῆγεν οὕτω, μέχρις οὗ αἱ διακοπαὶ τοῦ δικαστηρίου τῷ ἐπέτρεπον νὰ ταξειδεύῃ χάριν διασκεδάσεως, ὡς κατ' ἔτος συνείθιζε, μετὰ τῆς Ἰουλιέττης.

Ἦν Ἰούλιος μήν, δέκα περίπου μῆνας ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς Σαλβιέττης.

Ἦτο μία μετὰ μεσημβρίαν ὥρα.

Ὁ ἥλιος ἐπέχεεν ἐπὶ τῆς γῆς καὶ τῶν ἀνθρώπων χειμάρρους θερμότητος καὶ φωτός. Τὰ παραπετάσματα τῆς οἰκίας ἦσαν κλειστά. Οὐδεὶς ἠκούετο θόρυβος, εἰμὴ ἡ μονότονος, ἐπίμονος καὶ θορυβώδης κραυγὴ τῶν τεττίγων, ἀπολαμβανόντων ἡδονικῶς τῶν φλογερῶν ἀκτίνων.

Αἴφνης ἡ θύρα τῆς οἰκίας ἠνεώχθη, καὶ γυνὴ ἐφάνη ἐπὶ τῆς οὐδοῦ. Ἦτο ἡ Ἰουλιέττη.

Οὐδέποτε ἦτο ὡραιοτέρα ἢ εἰς τὸ ἀπαστράπτον ἐκεῖνο φῶς, ὅπερ, ὑπὸ τὸν βαθυκύανον οὐρανόν, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀγρῶν, περιέβαλλε τὴν καλλονὴν αὐτῆς καὶ καθίστα καταφανέστερα τὰ θέλγητρά της.

Ἦτο ἐνδεδυμένη λευκὴν ἐσθῆτα, ὑπὸ τὴν λεπτότητα τοῦ ὑφάσματος τῆς ὁποίας διεφαίνοντο γυμνοὶ οἱ ὡραῖοι καὶ κανονικοὶ αὐτῆς ὦμοι καὶ βραχίονες, ἀσκοῦντες ἀκαταμάχητον γοητείαν ἐπὶ παντὸς θεωμένου αὐτούς.

Ἡ κόμη αὐτῆς ἀνυψωμένη ἐπὶ τοῦ μετώπου της καὶ φερομένη ἀνεπιτηδεύτως ὄπισθεν τῆς κεφαλῆς, ἔπιπτεν ἐπὶ τοῦ εὐπλάστου αὐτῆς τραχήλου, δεδεμένη διὰ λεπτοτάτου ἀδιοράτου νήματος.

Ἡ ἐσθής της ἐκυμάτιζε περὶ αὐτήν.

Ἀλλ' ἤρκει νὰ τὴν ἴδῃ τις βαδίζουσαν, ἵνα ἐννοήσῃ ὅτι ἦτο πεπλασμένη ὡς ἄγαλμα, ἀλλ' οὐχὶ ἄψυχος ὡς ἐκεῖνο, διότι τὰ ἐρυθρᾷ καὶ εὐτραφῆ χείλη, οἱ λευκοὶ ὀδόντες καὶ οἱ μεγάλοι αὐτῆς ὀφθαλμοὶ ἐμαρτύρουν ὃν ἔνθερμον καὶ περιπαθὲς, πλασθὲν διὰ τὸν ἔρωτα.

Ἡ Ἰουλιέττη προέβαλε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐθαμβώθη ὑπὸ τῆς λάμψεως τοῦ ἡλίου, πλήττοντος καθέτως τοὺς τοίχους τῆς οἰκίας. Ὅπως φθάσῃ εἰς τὴν σκιάν, ἔδει νὰ προχωρήσῃ πεντήκοντα τοὐλάχιστον βήματα καὶ νὰ διέλθῃ τὸν ἀνοικτὸν λειμῶνα.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀπεφάσισεν, ἤνοιξε μέγα λευκόφαιον ἀλεξήλιον καὶ διηυθύνθη, ἀφοῦ προσεκτικῶς παρετήρησε μή τις ἠκολούθει αὐτήν, εἰς συστάδα καστανεῶν καλύπτουσαν διὰ τῆς πυκνῆς σκιᾶς της, ἐξοχικὴν σκιάδα, ἐν ᾗ ὑπῆρχον τράπεζα καὶ ἕδραι.

Ἐφαίνετο συγκεκινημένη.

Ἐκάθησεν ἐπὶ ἕδρας, ἣν ἔφερε πλησίον τοῦ ἐκ γεγλυμμένου ξύλου δρυφάκτου, ἐφ' οὗ ἐστηρίχθη, καὶ ὁπόθεν ἔβλεπε, χωρὶς νὰ φαίνηται, τὴν ἀρκούντως μακρὰν πάροδον, ἥτις ἔφερε πρὸς τὴν ὁδόν.

Οὕτω καθημένη περιέμεινε. Δὲν ἔσχε καιρὸν ν' ἀνυπομονήσῃ, διότι πέντε λεπτὰ δὲν εἶχον παρέλθει, καὶ ἐπὶ τῆς παρόδου ἐφάνη γέρων, ὅστις ἐβάδιζε βραδέως, μὲ τὸ σῶμα κεκυρτωμένον καὶ τὴν κεφαλὴν κάτω νεύουσαν, ὡς εἰ ἤθελε νὰ ἀνακαλύψῃ θησαυρόν τινα εἰς τοὺς πόδας του.

— Ἰδοὺ αὐτός! ἀνέκραξεν ἡ Ἰουλιέττη. Ἐπὶ τέλους θὰ ἔχω εἰδήσεις!

Ἦτο ὁ Ἰωάννης, πάντοτε ὁ αὐτός, οἷον εἴδομεν μῆνάς τινας πρότερον, συναντῶντα τὸν Ῥαοὺλ Ῥιβέϊρα ἐπὶ τῆς γεφύρας τοῦ Γάρδωνος, καὶ κατόπιν ὁδηγοῦντα αὐτὸν εἰς τὸ θέατρον τῶν Νὶμ.

Προυχώρησε μέχρι τῶν βαθμίδων, ἃς ἔδει νὰ ἀνέλθῃ, ἵνα εἰσέλθῃ εἰς τὴν σκιάδα.

Φθὰς ἐκεῖ, ἔστη καὶ παρετήρησε περὶ αὐτὸν ἀνήσυχος καὶ ἔμφροντις.

— Μὴ φοβεῖσαι, Ἰωάννη, εἶπε ζωηρῶς ἡ Ἰουλιέττη. Εἴμεθα μόνοι· ὁ σύζυγός μου εἶναι εἰς τὴν πόλιν, ὡς πάντοτε, καὶ θὰ μείνῃ μέχρι τῆς ἑσπέρας. Ἔχει μεθ' ἑαυτοῦ ὄχι μόνον τὸν ἁμαξηλάτην, ἀλλὰ καὶ τὸν θαλαμηπόλον, τοῦ ὁποίου εἶχεν ἀνάγκην σήμερον. Μόνον αἱ γυναῖκες εὐ-

ρίσκονται εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ αὐταὶ εἶναι ἀπησχολημέναι.

Ὁ Ἰωάννης ἀνῆλθε τότε τὰς βαθμίδας, καὶ εἰσερχόμενος εἰς τὴν σκιάδα εἶπεν:

— Ἐπιθυμεῖτε νὰ μὲ ἴδητε, κυρία. Εὗρον εἰς τὴν ἔπαυλιν τοῦ Κομβρὲ τὴν ἐπιστολήν, δι' ἧς μὲ καλεῖτε.

— Ἤθελα, εἶπεν ἡ Ἰουλιέττη, τεταραγμένη, νὰ μάθω εἰς ποῖον σημεῖον εὑρίσκονται αἱ ἔρευναί σου. Θὰ ἀνακαλύψῃς τὸν φονέα;

Ὁ ἐπαίτης τὴν παρετήρησεν ἔκπληκτος καὶ κατηφής.

— Κυρία, εἶπεν ἐπὶ τέλους, ἐπιδιώκω τὸν σκοπόν μου βραδέως, ἀλλ' ἀσφαλῶς. Ἐπίστευα ὅτι δὲν τὸ ἀγνοεῖτε, διότι σᾶς παρεκάλεσα νὰ μὴ μὲ ἐρωτήσητε ποτὲ περὶ τῶν ἐρευνῶν μου, μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν θὰ σᾶς ἐγνωστοποίουν τὸ ἀποτέλεσμα.

Ἐσιώπησεν ὡς ἵνα παρατηρήσῃ τὴν νεαρὰν γυναῖκα, καὶ εἶτα ὑπέλαβεν:

— Ἀληθῶς, περὶ αὐτοῦ ἠθέλατε νὰ μοι εἴπητε;

Ἡ Ἰουλιέττη ἐδίστασεν· εἶτα ἀπήντησεν:

— Ἤθελα ἐπίσης νὰ μοι ὁμιλήσῃς πάλιν περὶ τοῦ προστατευομένου μας!

— Ἰδού, ἐφθάσαμεν εἰς τὸ ζήτημα, ἐσκέφθη ὁ Ἰωάννης.

Καὶ εἶτα προσέθηκεν ὑψηλοφώνως:

— Περὶ τοῦ Ῥαοὺλ θέλετε νὰ εἴπητε;

— Βεβαίως, περὶ τοῦ κυρίου Ῥαοὺλ Ῥιβέϊρα.

— Τὸν εἶδον χθὲς τὴν πρωΐαν, κυρία.

— Εἶν' εὐτυχής; ἠρώτησεν ἡ Ἰουλιέττη μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς κάτω νεύοντας.

— Ἀφ' ὅτου, τῇ παρακλήσει μου καὶ διὰ τῶν ἐνεργειῶν σας, διωρίσθη διδάσκαλος εἰς Λεδενόν, δὲν παύει νὰ σᾶς εὐλογῇ. Ἤθελε νὰ ἀποθάνῃ ὅταν τὸν ἐγνώρισα. Σᾶς διηγήθην τὴν ἱστορίαν του. Σήμερον ζῶν εἶν' εὐτυχής. Ἰδού, κυρία, τί μοι λέγει ὅταν τὸν βλέπω. Ἐν τούτοις, πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι τὸν εὑρίσκω μελαγχολικὸν καὶ ἔμφροντιν.

— Πιστεύεις ὅτι διατελεῖ ὑπὸ τὸ κράτος σοβαρῶν μεριμνῶν;

— Σοβαρῶν! ὄχι· εὐαρέστων μᾶλλον. Μαντεύω ὅτι ἔχει εἰς τὴν καρδίαν ἰσχυρὸν ἔρωτα, αἴσθημα, ὅπερ καταβιβρώσκει καὶ φλέγει αὐτόν.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἡ Ἰουλιέττη ἀνεσκίρτησε καὶ κατεβίβασε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἀγαπᾷ ἄρά γε ἔτι τὴν γυναῖκα, διὰ τὴν ὁποίαν ἤθελε νὰ ἀποθάνῃ;

— Ὄχι, ἐκείνην τὴν ἐλησμόνησεν. Ἂν ἀγαπᾷ, καὶ δὲν ἀπατῶμαι, ἀγαπᾷ ἄλλην, ὡραιοτέραν, εὐγενεστέραν καὶ μᾶλλον αὐτοῦ ἀξίαν.

Ἡ Ἰουλιέττη ἠτένισε τὸν ἐπαίτην ὡς εἰ ἤθελε νὰ ἐρωτήσῃ αὐτόν.

— Καὶ τὴν γυναῖκα αὐτήν, ἐξηκολούθησεν οὗτος, ὑποθέτω ὅτι τὴν γνωρίζω.

— Ὑποθέτεις ὅτι τὴν γνωρίζεις;

— Εἶναι πλησίον μου ταύτην τὴν στιγμήν, τῇ ὁμιλῶ.

— Θεέ μου! τί λέγεις; τί ἐτόλμησες νὰ εἴπῃς;

Ταῦτα λέγουσα ἡ Ἰουλιέττη ἠγέρθη πιέζουσα διὰ τῶν συνεσπασμένων χειρῶν της τὸ πάλλον στῆθός της.

Ἠγάπα τὸν Ῥαοὺλ, διατί ἐπὶ πλέον νὰ τὸ ἀποκρύπτῃ.

Πρὸ τριῶν μηνῶν ὁ Ἰωάννης τῇ παρουσίασε τὸν νεανίαν ὡς ἄξιον τῆς προστασίας της. Ἔλαβεν ἐνδιαφέρον διὰ τὸν ἀτυχῆ νέον χωρικόν, ὡς ἠδύνατο νὰ πράξῃ γυνὴ γενναιόφρων.

Ἀλλὰ θέλουσα νὰ ἐκτελέσῃ ἀγαθὴν πρᾶξιν, παρέδωκε τὴν καρδίαν της εἰς βίαιον πάθος.

Διὰ τὸν σύζυγόν της δὲν ἠσθάνετο εἰμὴ ἀδιαφορίαν.

Δὲν ἠγνόει ὅτι διὰ τὴν προτίκά της μόνον τὴν ἐνυμφεύθη. Δὲν ἐδοκίμασε μετ' αὐτοῦ τὰς τέρψεις, αἵτινες διὰ παντὸς συνδέουσι δύο καρδίας.

Ἐκείνη ἦτο εἴκοσι τεσσάρων ἐτῶν, ἐκεῖνος τεσσαράκοντα πέντε.

Δὲν εἶχον οὐδὲ τὰς αὐτὰς διαθέσεις, οὐδὲ τὰς αὐτὰς ἐπιθυμίας.

Οὐδὲν κοινὸν μεταξὺ αὐτῶν. Ἠγωνίσθη ἐντίμως ἵνα ἀρκεσθῇ εἰς τὸν κλῆρον ὅστις τῇ ἔλαχεν· ἀλλ' ἀπηύδησεν. Ἐν τῇ ψυχῇ της δὲν ὑπῆρχεν εἰμὴ κενόν.

Τότε εἶδε τὸν Ῥαοὺλ.

Ἡ φύσις τὸν εἶχε προικίσει διὰ καλλονῆς καὶ χάριτος σπανίας, προσόντων ἅτινα γοητεύουσι τὴν γυναῖκα. Ἡ νεότης του ἤνθει. Οἱ ὀφθαλμοί του ἀπήστραπτον ζωηρῶς. Μολονότι δ' ἐφόρει ἐνδύματα χωρικοῦ, οὐχ ἧττον εἶχε τὸ ἦθος εὐγενές.

Ὠθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου, ἐπιδιώκοντος τοὺς μυστηριώδεις αὐτοῦ σκοποὺς ἀσφαλῶς καὶ βραδέως, ὁ Ῥαοὺλ ἐξήσκησεν ἐπὶ τῆς Ἰουλιέττης ἰσχυρὰν γοητείαν.

Τὸν ἠγάπησε, καὶ μία μόνη συνδιάλεξις ἤρκεσεν ἵνα γεννήσῃ αὐτῇ τὸν ἔρωτα.

Ἐξυπηρέτησε τὰ συμφέροντα τοῦ Ῥαοὺλ κατορθώσασα, διὰ τῆς ἐπιρροῆς της νὰ διορισθῇ διδάσκαλος εἴς τι χωρίον, καλούμενον Λεδενόν, δύο λεύγας ἀπέχον τῶν Νίμ.

Ἔκτοτε δὲν ἐπανεῖδε πλέον αὐτόν, ἀλλ' ἐν τῇ καρδίᾳ της ἐτελεῖτο φοβερὰ πάλη. Ἐρρωμένως ὑπερήσπισε τὴν χρηστότητα αὐτῆς. Ἀλλά, τέλος, ἡττηθεῖσα, ἀπεφάσισε νὰ ὑποκύψῃ, θέλουσα νὰ ζήσῃ, νὰ αἰσθανθῇ, νὰ συγκινηθῇ καὶ νὰ διακόψῃ τὴν μονοτονίαν τοῦ ἄνευ ἔρωτος βίου.

Ἤδη, ἵστατο ὀρθία πρὸ τοῦ Ἰωάννου, ὅστις ἠννόει τί ἐν ἑαυτῇ συνέβαινε καὶ ἠγάλλετο.

Ἀγαπωμένη! ἐκείνη! παρά τινος! Παρ' ἐκείνου, ὃν εἶχεν αὕτη, διακρίνει; Ἀφ' ὅτου ἐνυμφεύθη πολλῶν ἐδέχθη τὸ σέβας καὶ ἐγένετο τὸ ἀντικείμενον ἐπαγωγῶν κολακειῶν. Ἐν τούτοις οὐδέποτε συνεκινήθη ὑπὸ τῶν περὶ αὐτὴν συνωθουμένων ἐρωτολήπτων.

Ὁ Ῥαοὺλ κατόρθωσε νὰ διεγείρῃ τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας της, καὶ νὰ τῇ ἀποδείξῃ ὅτι μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, καὶ εἰς αὐτὴν ἔτι τὴν ἀγκάλην τοῦ συζύγου της, δὲν ἀπήλαυσεν ἔρωτος.

Τὸ ἐμάντευε. Προῃσθάνετο ὅτι μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ νεκνίου ἐκείνου ἀποκαθίστατο ἀδιάρρηκτος δεσμός, ὃν μόνος ὁ θάνατος ἠδύνατο νὰ διαρρήξῃ. Διὰ τοῦτο, καθ' ὅσον ὁ Ἰωάννης ὡμίλει περὶ αὐτοῦ, ἠσθάνετο ἑαυτὴν παραδιδομένην ὅλως εἰς ἄπειρον ἀγαλλίασιν, ὁμοίαν πρὸς ἐκείνην, ἣν θὰ ἐδοκιμάζε τις διαβλέπων, μετὰ μακρὰν ὀδύνην τὰς πύλας τοῦ παραδείσου.

Ἐν τούτοις δὲν εἶχεν ἀνατραφῆ οὕτως, ὥστε νὰ τῇ φαίνηται φυσικόν, λογικόν, συγγνωστόν, νὰ ἐρᾶται ἔγγαμος οὖσα. Οἷος δήποτε καὶ ἂν ἦτο ὁ πόθος αὐτῆς, ἠσθάνετο ἐκ τῶν προτέρων τύψιν συνειδότος, καὶ ἔβλεπεν ὑπὸ φοβερὰν ὄψιν τὸ μέλλον παράπτωμά της. Ὑφίστατο οἱονεὶ πάλην μεταξὺ τῶν ἐνστίκτων ἐντίμου γυναικὸς καὶ ἐκείνων πλάσματος διαπύρου, ἡδυπαθοῦς καὶ ἀπλήστου εἰς ἔρωτα, ἐκδηλούμενον διὰ φλογερῶν καὶ περιπαθῶν φιλημάτων.

Ὑπὸ τὸ κράτος φόβων ἐξεγερθέντων ἐν τῷ πνεύματι αὐτῆς ἀνέκραξε:

— Διατί μοι ὡμίλησες περὶ ἐκείνου;

— Κυρία, ὑμεῖς πρώτη μοῦ ὡμιλήσατε.

— Ἐγώ! ναί, ἐνθυμοῦμαι, ἀληθῶς. Σὲ ἠρώτησα ἂν ἦτο εὐτυχὴς ἐκ τῆς νέας αὐτοῦ θέσεως. Ἀλλὰ διατί νὰ μοι εἴπῃς ὅτι μὲ ἀγαπᾷ;

Ὁ Ἰωάννης ἠτένισεν αὐτὴν λαθραίως μὲ μειδίαμα δυσπίστου καὶ πανούργου χωρικοῦ.

— Σᾶς ὡμίλησα περὶ ἐκείνου, εἶπε βραδέως, ἵνα σᾶς ἀποδείξω μέχρι τίνος σημείου δύναται νὰ φθάσῃ ἡ εὐγνωμοσύνη εὐγενοῦς καρδίας. Τί τὰ θέλετε; Εἴμεθα δύο διὰ νὰ σᾶς λατρεύωμεν μυστικῶς. Ἐγώ, σᾶς ἀγαπῶ, ὅπως δύναται νὰ ἀγαπήσῃ γέρων νέαν γυναῖκα, πατὴρ τὴν θυγατέρα του, σκώληξ τῆς γῆς τὸ ἄνθος, ὑπὸ τὰς ῥίζας τοῦ ὁποίου ἕρπει διότι μὴ ἀρκεσθεῖσα εἰς τὰς προσπαθείας διὰ νὰ μὲ παρηγορήσητε μετὰ τὸν θάνατον τῆς θυγατρός μου, νὰ μὲ σώσητε ἀπὸ τὸ ὄνειδος καὶ τὴν ἀτιμίαν ἀδίκου καταδίκης, ἠθελήσατε ἔτι νὰ λάβητε φροντίδα διὰ τὸ ἔρημον γῆρας μου, καί, χάρις εἰς τὰς εὐεργεσίας σας, ὁ ἄθλιος ἐπαίτης δύναται νὰ ζήσῃ ἐν ἀνέσει, χωρὶς νὰ φοβηθῇ ν' ἀποθανῇ τῆς πείνης.

— Οὕτω μὲ ἀγαπᾷς; ἠρώτησεν ἡ Ἰουλιέττη συγκινηθεῖσα ἐκ τῶν λόγων τούτων.

Ὁ Ἰωάννης ἀπέφυγε νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην καὶ ἐξηκολούθησεν:

— Ὁ Ῥαοὺλ σᾶς ἀγαπᾷ, διότι, τῇ συστάσει μου, κατέστητε εὐεργέτις του, καὶ ἔπειτα, διότι εἶσθε ὡραία. Εἶναι χωρικός· ἀλλ' ὁποία ἰσχύς, ὁποία ἐπαγωγὸς χάρις, ὁποία εὐγένεια καρδίας! Ἄλλως τε εἶναι πεπαιδευμένος. Εἰς χεῖρας γυναικός, ὡς ὑμᾶς, τὰ πάντα ἠδύνατο νὰ κατορθώσῃ. Ἀλλὰ διατί σᾶς ἐξηγῶ τὰ αἴτια τοῦ ἔρωτός του; σᾶς ἀγαπᾷ! Ἰδοὺ τὸ πᾶν.

— Σὲ ἐπεφόρτισε νὰ μοι τὸ εἴπῃς; ἠρώτησε τρέμουσα ἡ Ἰουλιέττη.

— Ὁ ταλαίπωρος νέος. Οὐδέποτε, οὐδέποτε θὰ ἐτόλμα!

— Ἀλλὰ τότε, διατί σύ;...

— Ὦ! κυρία, συγχωρήσατέ με. Μόνη ἡ ἐπιθυμία νὰ σᾶς ἴδω εὐτυχῆ μὲ κατέστησε τόσον αὐθάδη, ὥστε...

— Ἡ ἐπιθυμία νὰ μὲ ἴδῃς εὐτυχῆ! ἀ-

νέκραζεν ἡ Ἰουλιέττη. Τίς σοὶ εἶπεν ὅτι δὲν ἦμην εὐτυχής;

Ἡ φωνὴ τοῦ ἐπαίτου κατέστη γλυκυτέρα.

Προσηνέχθη μετὰ πλείονος σεβασμοῦ, ὡς εἰ ἤθελεν, οὕτως ὁμιλῶν, νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας της.

— Τὸ ἐμάντευσα, κυρία, ὑπέλαβε. Ναί, ἐμάντευσα ὅτι ἡ εὐτυχία σᾶς ἐγκατέλειπεν, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐγείνατε σύζυγος τοῦ κυρίου Σαραμί. Δὲν τὸν ἠγαπᾶτε. Ἀλλὰ μὴ ἔχουσα εἰς τὴν καρδίαν ἄλλον ἔρωτα, καὶ πιστεύουσα ὅτι ἠγαπᾶσθε, συνηνέσατε νὰ τὸν συζευχθῆτε, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ ἀγάπη του, ἡ ἀφοσίωσίς του, ἡ πρᾳότης του, ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ σᾶς εἶναι εὐάρεστος ἐν παντὶ καὶ πάντοτε, θὰ ἐξήγειρον ἐν ὑμῖν παρόμοια αἰσθήματα. Πόσον ἠπατήθητε! Μετ' οὐ πολὺ εἴδατε ὁποία ψυχὴ φιλόδοξος καὶ ἄπληστος, ὁποία μοχθηρὰ ἔνστικτα, ὁποῖοι πόθοι ἀκολασίας ἐκρύπτοντο ὑπὸ τὸ εὐάρεστον ἐκεῖνο περικάλυμμα. Ἡ ἀλήθεια ἀνέλαμψεν ἐνώπιόν σας. Ἐννοήσατε ὅτι οὐδέποτε θὰ τὸν ἀγαπήσητε, καὶ οὐδὲν τέκνον, ὅπερ εἰς τοιαύτας περιστάσεις καθίσταται ἰσχυρὸς δεσμός, ἐγεννήθη ἵνα μεταβάλλῃ τὰς προαισθήσεις σας. Ἐν τούτοις ἐμείνατε πιστὴ εἰς τὸν σύζυγόν σας. Ἐξηκολούθει ν' ἀπολαμβάνῃ τῶν μειδιαμάτων σας, καὶ οὐδέποτε ἠθέλατε παύσει νὰ εἶσθε πιστὴ ἐὰν ὁ Ῥαούλ, ὁδηγηθεὶς ὑπ' ἐμοῦ ἐνώπιόν σας, δὲν ἐπανέφερεν εἰς τὴν καρδίαν σας ὅλον τοῦτον τὸν κόσμον τῶν κοιμωμένων ἀναμνήσεων. Ἐπὶ τέλους εὕρετε τὴν εἰκόνα τοῦ συζύγου, τὸν ὁποῖον ὀνειροπολεῖτε ὅτε εἶσθε νεαρὰ κόρη, καὶ...

— Ἀρκεῖ! ἀρκεῖ! διέκοψεν ἡ Ἰουλιέττη, καταπλαγεῖσα ὑπὸ τῆς ὀξυδερκείας τοῦ ἐπαίτου, ὅστις ἐφαίνετο ὡς εἰ εἶχεν ἀναγνώσει ἐν τῇ καρδίᾳ της, διότι ἐπανελάμβανεν ὅ,τι αὐτὴ πρὸ μικροῦ διενοεῖτο. Ἐν τίνι δικαιώματι μοὶ ὁμιλεῖτε οὕτως;

Ἐπλησίασε πρὸς αὐτὴν καὶ τῇ εἶπε χαμηλοφώνως:

— Θέλω νὰ εἶσθε εὐτυχής. Θέλω νὰ γνωρίσητε τὰς ἡδύτητας ἔρωτος νέου καὶ ζωηροῦ, ὡς τὰ εἴκοσι τέσσαρα ἔτη σας, καὶ ἀπηλλαγμένου πάσης σκέψεως πλεονεξίας. Ἀ! μὴ ὀργισθῆτε ἐναντίον μου. Ὑπὸ τὸ εἰδεχθὲς τοῦτο περίβλημα, ὑπάρχει καρδία ἀνήκουσα ὅλη εἰς ὑμᾶς. Τῆς θυγατρός μου ἀποθανούσης, μετέφερα εἰς ὑμᾶς, ἀφ' ἧς ἡμέρας σᾶς ἐγνώρισα, τὴν φιλοστοργίαν, τὴν ὁποίαν δι' ἐκείνην εἶχον. Τὸν Ῥαούλ, τὸν ἀγαπῶ ἐπίσης, καὶ ὅταν βλέπω πόσον οἱ χαρακτῆρές σας συμφωνοῦσι, δὲν δύναμαι ἢ νὰ σᾶς ὠθῶ πρὸς αὐτόν!

— Ἀ! τί τολμᾷς νὰ μοὶ συμβουλεύσῃς; ἀνέκραζεν ἡ Ἰουλιέττη ταραχθεῖσα ὑπὸ τῶν λόγων τοῦ ἐπαίτου. Τὴν ἀτίμωσιν! Ἂν ὁ σύζυγός μου...

Ὁ Ἰωάννης τὴν διέκυψε διὰ μειδιάματος καὶ χειρονομίας.

— Ναί, θὰ ἦτο ἀτίμωσις, ἂν ὁ σύζυγός σας ἠδύνατο νὰ μάθῃ... Ἀλλ' οὐδὲν θὰ μάθῃ. Οἱ ἔρωτές σας θὰ μείνωσι μυστικοί· θὰ εἶμαι ἄγρυπνος φύλαξ ὑμῶν καὶ οὐδεὶς οὐδὲν θὰ ἀνακαλύψῃ. Θὰ ἐπαγρυπνῶ ἐπὶ τῆς εὐδαιμονίας σας μετὰ ζηλοτύπου μερίμνης. Δύνασθε νὰ βλέπητε τὸν Ῥαοὺλ ὅταν θέλητε, καὶ ἐγὼ θὰ τῷ μεταβιβάζω τὰς διαταγάς σας.

Τί συνέβαινε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰς τὴν ψυχὴν τῆς Ἰουλιέττης;

Ἡ καρδία της ἔπαλλε μέχρι διαρρήξεως. Οἱ ὀφθαλμοί της ἐπληροῦντο δακρύων ἐκ τῆς σφοδρᾶς συγκινήσεως, ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ὁποίας διετέλει.

Αἴφνης ἀφῆκε τὴν θέσιν, εἰς ἣν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς συνδιαλέξεως εὑρίσκετο, καὶ σταυρώσασα τὰς ὡραίας, λευκὰς καὶ συνεσπασμένας αὐτῆς χεῖρας, ἀνέκραζεν:

— Ὦ! διατί ἦλθες νὰ μοὶ ἐμβάλῃς τὰς ἄφρονας αὐτὰς ἐπιθυμίας;

— Μήπως τὰς προεκάλεσα ἐγώ;

— Τί σημαίνει! Φύγε! φύγε! Δὲν θέλω, δὲν πρέπει νὰ σὲ ἀκούσω. Φύγε.

Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης ὑπακούων ὠπισθοχώρησεν. Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἔθετε τὸν πόδα ἐπὶ τῆς πρώτης βαθμίδος τῆς κλίμακος, ἔστη.

— Μὴ ἐκλάβητε κακῶς τὴν ἐπίσκεψίν μου, οὐδὲ τοὺς λόγους μου, εἶπεν. Ἔχω δι' ὑμᾶς τὴν ἀφοσίωσιν τοῦ κυνός, καὶ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὀνειροπολῶ διὰ τὸ μέλλον σάς δὲν εἶναι ἡ συμφορὰ τὴν ὁποίαν φαίνεσθε φοβουμένη, ἀλλ' εἶναι ἡ ἄπειρος εὐδαιμονία ἡ προκύπτουσα ἐκ τοῦ ἀμοιβαίου ἔρωτος, καθ' ὃν τὰ δύο ἀγαπώμενα ὄντα εἰσὶν ἄξια ν' ἀπολαμβάνωσιν αὐτῆς. Ἔχετε ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ, καὶ ἂν ποτὲ αἰσθανθῆτε ὀδύνην, ἀπελπισίαν, ἢ θλίψιν καλέσατέ με, ἢ καλέσατε ἐκεῖνον. Εἶναι ἄξιος νὰ σᾶς ἐννοήσῃ. Σᾶς ἀγαπᾷ· σᾶς ἀγαπᾷ, ἀκούετε;

— Μὲ ἀγαπᾷ, ἐψιθύρισεν ἡ Ἰουλιέττη φρικιῶσα.

Καί, κλείσασα τοὺς ὡραίους αὐτῆς ὀφθαλμούς, ἀπήλαυσε νοερῶς τῆς εὐφροσύνης διαπύρων θωπειῶν.

Ὁ ἐπαίτης ὑπέλαβεν:

— Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν θελήσητε νὰ τὸν ἴδητε, ἀρκεῖ νὰ ὑπάρχῃ ἐπ' αὐτῆς τῆς τραπέζης εἰς τὴν σκιάδα αὐτήν, ἀνθοδέσμη ἐκ ῥόδων.

— Καὶ ἂν ἡ ἀνθοδέσμη ὑπάρχῃ;

— Τὴν ἐπιοῦσαν, κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, θὰ εὕρητε ἐνταῦθα ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ποθεῖτε, καὶ τὸν ὁποῖον, πολὺ ἀδίκως, ἡ αἰδώς σας ἀπωθεῖ.

— Ἐκεῖνος! θὰ ἤρχετο οὕτως! Σιώπησον! Σιώπησον!

Ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς. Ὁ ἐπαίτης εἶχε γείνει ἄφαντος.

Κατῆλθε βραδέως τὰς βαθμίδας, διῆλθε τὸν πρὸ τῆς οἰκίας λειμῶνα, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποίου ἐφύοντο ἑξαίσια ῥόδα, ὧν ὁ ἥλιος εἶχε κάμψει τὸ στέλεχος, χωρὶς νὰ ἀλλοιώσῃ τὸ ἀνθηρὸν αὐτῶν χρῶμα.

— Θὰ λάβω τινὰ ἐκ τῶν ἀνθέων τούτων· θὰ τὰ συνδέσω εἰς δέσμην καὶ θὰ τὰ φέρω ἐκεῖ. Καὶ τότε θὰ ἴδω ἐρχόμενον....

Δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξακολουθήσῃ.

Ἤκουσε κρότον ἁμάξης διερχομένης.

— Ὁ σύζυγός μου! τόσον ἐνωρίς! ἐψιθύρισεν.

Ἔσπευσεν εἰς τὴν οἰκίαν, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, καὶ διελθοῦσα πρὸ καθρέπτου διηυθέτησε τὴν κόμην της καὶ ἐκόσμησε τὰς παρειάς της διὰ ῥοδοχρόου κόνεως. Εἶτα ἥρπασε μετὰ σπουδῆς κέντημα, ἐκάθισε πρὸ τοῦ παραθύρου καὶ ἤρξατο ἐργαζομένη δραστηρίως. Μετὰ πέντε λεπτὰ ὁ σύζυγός της εἰσῆλθε.

Τὰ ἐνδύματά του ἦσαν κεκαλυμμένα ὑπὸ κονιορτοῦ, καὶ τὸ πρόσωπόν του κάθιδρον· ἦτο δὲ κάτωχρος, καὶ οἱ ὀφθαλμοί του ἀπαισίως ἀπήστραπτον.

— Δὲν σὲ ἐπερίμενα! εἶπε δι' ἠρέμου φωνῆς ἡ Ἰουλιέττη.

— Ἤμην κακοδιαθετοῦς! ἀπήντησεν ὁ Σαραμί.

— Πάσχεις! Πρέπει νὰ καλέσωμεν ἰατρόν;

— Ὄχι! ὄχι! οὐδενὸς ἔχω ἀνάγκην· πηγαίνω εἰς τὸ δωμάτιόν μου. Θὰ κοιμηθῶ, καὶ δὲν θέλω κανένα πλησίον μου· κανένα, ἀκούεις;

Προέφερε ταχέως τὰς λέξεις ταύτας· μεθ' ὃ ἐξῆλθεν, ἀφήσας τὴν Ἰουλιέττην ἔντρομον καὶ ἐκπεπληγμένην διὰ τὴν ὀργήν του, ἧς ἠγνόει τὸ αἴτιον.

Δὲν ἐγνώριζε τί νὰ σκεφθῇ. Μολονότι δὲν ἠγάπα αὐτὴν ὁ Σαραμί, οὐχ ἧττον συνήθως τῇ ἐφέρετο μειλιχίως καὶ μετὰ φιλοφροσύνης, ἣν δὲν ἀνεύρισκεν εἰς τοὺς λόγους, οὓς πρὸ μικροῦ τῇ ἀπηύθυνε.

— Μήπως ἐννόησεν ὅτι εἶδον Ἰωάννην τὸν Ἐπαίτην; μήπως ὑπώπτευσε τὸ ἀντικείμενον τῆς συνομιλίας μας; ἐσκέπτετο.

Καὶ ἡ ψυχὴ αὐτῆς ἤρξατο καταλαμβανομένη ὑπὸ ἀπείρων φόβων ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ τοῦ μέλλοντος παραπτώματός της, ὅπερ, πραγματοποιούμενον, θὰ καθίστατο ἔτι φοβερώτερον.

Ἐν τούτοις ἠπατᾶτο. Οὐχί, ὁ Σαραμὶ δὲν ἐπανῆλθεν εἰς τὴν κατοικίαν του μὲ τὴν ὠχρότητα εἰς τὸ μέτωπον καὶ τὴν ὀργὴν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, διότι ἡ σύζυγός του ἐδέχθη τὸν ἐπαίτην, — ὅπερ ἠγνόει, ὡς καὶ τὰς σχέσεις, ἃς αὕτη πρὸ ἓξ μηνῶν εἶχε μετὰ τοῦ Ἰωάννου — ἀλλὰ διότι ἔσχε ζωηρὰν φιλονικείαν μετὰ τοῦ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ προϊσταμένου του, τοῦ προέδρου τοῦ δικαστηρίου τῶν Νίμ.

Ὁ δικαστὴς οὗτος προσεκάλεσεν εἰς τὸ γραφεῖόν του τὸν ἀνακριτήν, καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ εἰσαγγελέως, ὅστις προδήλως ἦτο ὁ αἴτιος τῶν ἐπιπλήξεων τούτων, τῷ ἀπηύθυνε πικρὰς παρατηρήσεις, ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως τοῦ ἐγκλήματος, τοῦ τελεσθέντος πρὸ ἓξ μηνῶν εἰς τὴν γέφυραν τοῦ Γάρδωνος.

— Διατί δὲν ἀνεκαλύφθη ἔτι ὁ φονεύς, εἶπεν ὁ πρόεδρος, δυσκόλως δύναμαι νὰ ἐννοήσω. Ἀλλ' ὅ,τι ὀλιγώτερον ἔτι ἐννοῶ, κύριε, εἶναι τὸ ὅτι φαίνεσθε ἐγκαταλείψας τὴν ἀνάκρισιν ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης.

Δὲν τὴν ἐγκατέλιπον, ἐψέλλισεν ὁ Σαραμί.

— Ἀλλὰ τότε διατί δὲν ἐξηκολούθησαν αἱ ἔρευναι; Ὁ φονεὺς δὲν ἀνεκαλύφθη,

καὶ οὐδαμοῦ βλέπω τὴν ἐλαχίστην προσπάθειαν εἰς ἀνακάλυψιν αὐτοῦ.

Εἰς τοὺς λόγους τούτους τοῦ εἰσαγγελέως ὁ Σαραμὶ κατέστη πελιδνός.

Ὁ πρόεδρος ὑπέλαβε :

— Θεωρεῖσθε, κύριε, ὡς δραστήριος καὶ ἐπιδέξιος δικαστής. Ἀλλ' εἰς τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν δὲν εὑρίσκω τὴν συνήθη ὑμῶν δραστηριότητα. Δὲν θέλω νὰ ἐξετάσω τὰ αἴτια, ἅτινα παρέλυσαν τὰς ἐνεργείας σας. Ἀλλ' εὑρίσκομαι εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ σᾶς γνωστοποιήσω ὅτι, ἂν εἰς χεῖράς σας, ἡ ἀνάκρισις τοῦ ἐγκλήματος, τοῦ λαβόντος χώραν ἐν τῇ γεφύρᾳ τοῦ Γάρδωνος, ἐξακολουθήσῃ, οὕτω βραδέως, εἰς τῶν συναδέλφων σας θὰ λάβῃ ἐντολὴν νὰ σᾶς ἀντικαταστήσῃ.

Ὁ Σαραμὶ ἐφοβήθη. Ἐκ τῶν συναδέλφων του ν' ἀναμιχθῇ! . . . Ὄχι! οὐδέποτε. Ὡπλίσθη διὰ θάρρους καὶ αὐθαδείας, καὶ ἀπήντησεν ὑπερηφάνως, ὡς ἄνθρωπος, ὃν ὁ νόμος κατέστησεν ἰσόβιον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του, καὶ ὅστις, ἄλλως τε, δὲν ἔχει ἀνάγκην αὐτῆς ἵνα ζήσῃ :

— Λυποῦμαι, κύριε πρόεδρε, ὅτι κακῶς σᾶς προδιέθεσαν ἐναντίον μου. Δὲν εἶμαι ἄξιος τοσούτων ἐπιπλήξεων. Ὅταν θὰ παραδώσω τὸν φονέα εἰς τὸ συμβούλιον, τότε θὰ ἴδωσι διατί ἡ ἀνάκρισις τῆς ὑποθέσεως ταύτης ἐβράδυνεν. Οὐδὲν ἔχω νὰ προσθέσω, εἰμὴ μόνον ὅτι διαμαρτύρομαι ἐντόνως κατὰ τῶν ἀδίκων μομφῶν.

Ἐχαιρέτησε καὶ ἐξῆλθεν ἀφήσας τοὺς δύο δικαστὰς ὀλίγον τεταραγμένους ἐκ τῆς τοιαύτης ἀπαντήσεως, ἣν προεκάλεσεν ἡ αὐστηρότης τῶν λόγων των. Ἐκλείσθη εἰς τὸ γραφεῖόν του. Ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ μείνῃ μεταξὺ τῶν τεσσάρων τοίχων· ἐπνίγετο, εἶχεν ἀνάγκην ἀέρος. Ἔκρουσε τὸν κώδωνα. Ὁ κλητὴρ τῆς ὑπηρεσίας ἐνεφανίσθη.

— Σίμων, στεῖλε εἰς τὴν οἰκίαν μου παραγγέλλων εἰς τοὺς θεράποντάς μου νὰ ζεύξωσιν ἀμέσως καὶ νὰ ἔλθωσι νὰ μὲ παραλάβωσιν ἐκ τοῦ δικαστηρίου.

Ὁ κλητὴρ ὑπήκουσε. Μετὰ ἓν τέταρτον ὥρας, ἡ ἅμαξα ἔτρεχεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῶν Ἀρλ.

Ὁ Σαραμὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀπατηθῇ.

Ὁ κίνδυνος ἦτο ἐπικείμενος. Ἔπρεπε νὰ εὕρῃ τὸν φονέα τῆς Σαλβιέττης, ἢ νὰ διατρέξῃ τὸν κίνδυνον νὰ ἴδῃ ἕνα τῶν συναδέλφων του ἐντελλόμενον νὰ ἀνακαλύψῃ αὐτόν. Ἡ σκέψις αὕτη ἐπάγωνε τὴν καρδίαν τοῦ ἀθλίου. Ἐγνώριζεν ἐκ πείρας, πόσον ἡ δικαιοσύνη εἶναι περίεργος, καὶ ὅτι προβαίνει διὰ τῆς παρατηρήσεως καὶ τῆς λογικῆς συναφείας τῶν γεγονότων.

Πᾶσα περὶ τοῦ ἐγκλήματος ὑπόνοια ἦτο μακρὰν αὐτοῦ, καὶ ἐν τούτοις δὲν ἐτόλμα νὰ βεβαιώσῃ ὅτι δὲν ἀφῆκεν ἴχνος τῆς διαβάσεως αὐτοῦ ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς ἐρωμένης του. Εἴπομεν περὶ ἐπιστολῆς, ἧς ἡ μὴ εὕρεσις ἀνησύχει αὐτόν, διότι ἠδύνατο νὰ καταστῇ ἀπόδειξις, συνδυαζομένων γεγονότων τινῶν.

Ἐν ἑνὶ λόγῳ, ὡς πᾶς ἔνοχος, ἐφοβεῖτο.

— Ἐμπρός! ἀνέκραξε, θὰ εὕρω ἕνα φονέα. Ποῖον ;

Νὰ φυλακίσῃ ἐκ νέου τὸν ἐπαίτην! Ἡ σκέψις αὕτη τῷ ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν. Ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ φρικιάσῃ, ἐνθυμούμενος τὰ παράδοξα βλέμματα τοῦ ἐπαίτου. Ἄλλως τε ἦτο ὁ πατὴρ τῆς Σαλβιέττης. Πῶς, λοιπόν, τούτου ἀποδεικνυομένου, θὰ ἐστηρίζετο ἡ κατηγορία!

Ἐσκέφθη ἐπίσης νὰ στρέψῃ τὰς ὑπονοίας ἐπὶ τοῦ ἀγρότου Κομβρὲ ἢ τοῦ ὑπηρέτου Κανσέλ. Ἀλλὰ καὶ πάλιν ἔπρεπε νὰ δικαιολογήσῃ τὴν κατ' αὐτῶν κατηγορίαν, ἀποδίδων εἰς τὸ ἔγκλημα οἱανδήποτε αἰτίαν.

Διὰ τίνα λοιπὸν ἀφορμὴν ἐφόνευσαν τὴν Σαλβιέττην ;

Διότι ἦτο πλουσία ; Οὐχί· διότι τὸ ἀτυχὲς θῦμα οὐδέποτε ἐγνώρισε τὸν πλοῦτον. Διότι ἦτο ἐνάρετος ; Ἠδύνατό τις, ἀκριβῶς εἰπεῖν, νὰ τὸ παραδεχθῇ, ἀποδίδων τὴν ἐγκυμοσύνην τῆς Σαλβιέττης εἰς βδελυρὰν βίαν. Λογικῶς λοιπὸν ἔπρεπε νὰ κατηγορήσῃ νέον ἄνδρα, ἐρωτόληπτον.

— Ἀ! δὲν ἠξεύρω τί νὰ σκεφθῶ! ἐψιθύρισεν ὁ Σαραμί, τοῦ ὁποίου αἱ ἰδέαι συνεχέοντο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον.

Ἡ ἅμαξα ἔφθασε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰς τὴν οἰκίαν του.

[Ἕπεται συνέχεια].

ΤΟΝΥ.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Ὅρα προηγούμενον φύλλον]

Τόσοι κόποι τῶν ἡμετέρων δύο ὁδοιπόρων ἤξιζον ἀμοιβήν· τῷ ὄντι δέ, τὴν ἑσπέραν τῆς ἐπιούσης, ὀλίγον πρὸ τοῦ Σιαλόν, ὁ Σχικὼ ἐπανεῦρε τὸν κὺρ Νικόλαον Δαυΐδ, μετημφιεσμένον ὡς θεράποντα, τοῦ ὁποίου τὰ ἴχνη δὲν ἀπώλεσε πλέον μέχρι τῆς Λυών, τῆς ὁποίας τὰς πύλας διέβησαν καὶ οἱ τρεῖς περὶ τὴν ἑσπέραν τῆς ὀγδόης ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐκ τῶν Παρισίων ἀναχωρήσεώς των.

Ἦτο περίπου ἡ αὐτὴ ὥρα, καθ' ἣν ὁ Βουσύ, ὁ Σαὶν-Λὺκ καὶ ἡ σύζυγός του, δι' ἀντιθέτου ὁδοῦ, ἀφίκοντο, ὡς εἴπομεν, εἰς τὸν πύργον Μεριδόρ.

ΚΗ'

Πῶς ὁ Σχικὼ καὶ ὁ σύντροφός του ἐνεκατέστησαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ «Κύκνου τοῦ Σταυροῦ» καὶ πῶς ἐγένοντο δεκτοὶ ὑπὸ τοῦ ξενοδόχου.

Ὁ κὺρ Νικόλαος Δαυΐδ, πάντοτε μετημφιεσμένος ὡς θεράπων, εἰσῆλθεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ *Κύκνου τοῦ Σταυροῦ*.

Ὁ Σχικὼ τὸν κατεσκόπευσε, βεβαιωθεὶς δ' ὅτι εὗρεν ἐκεῖ θέσιν καὶ ὅτι δὲν ἀπῆλθεν:

— Ἔχεις ἀντίρρησιν διὰ τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ *Κύκνου τοῦ Σταυροῦ*; εἶπε πρὸς τὸν Γορανφλότον.

— Τὴν ἐλαχίστην, ἀπήντησεν οὗτος.

— Λοιπόν, θὰ εἰσέλθῃς εἰς αὐτὸ καὶ θὰ κρατήσεις ἓν μεμονωμένον δωμάτιον· θὰ εἴπεις, ὅτι περιμένεις τὸν ἀδελφόν σου, τῷ ὄντι δὲ θέλεις μὲ περιμένει ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας, διότι θὰ ἔλθω ἀφοῦ νυκτώσει καὶ θέλω νὰ ὁδηγηθῶ ὑπὸ σοῦ, ἵνα μὴ συναντηθῶ μετὰ τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον ἀποφεύγω. Ἐννοεῖς ;

— Κάλλιστα, εἶπεν ὁ Γορανφλότος.

— Ἔκλεξον δωμάτιον εὐρύχωρον καὶ μὴ μελαγχολικόν, ἐὰν δ' ἦναι δυνατόν, συνεχόμενον μετὰ τοῦ δωματίου, εἰς τὸ ὁποῖον κατῴκησεν ὁ ἀρτίως ἐλθὼν ξένος· προσπάθησον νὰ ἔχῃ ἄποψιν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ὅπως δύναμαι νὰ βλέπω τοὺς εἰσερχομένους καὶ ἐξερχομένους. Ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ μὴ προφέρῃς τὸ ὄνομά μου καὶ ὑποσχέθητι ἄφθονα χρήματα εἰς τὸν μάγειρον.

Πραγματικῶς, ὁ Γορανφλότος ἐξεπλήρωσε θαυμασίως τὴν ἐντολήν του. Ἐπελθούσης δὲ τῆς νυκτός, εἰσῆλθεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ὁ Σχικώ, ὁδηγούμενος ὑπὸ τοῦ Γορανφλότου, ὅστις κατέστησεν αὐτῷ γνωστόν, ὅτι τὸ ὑπ' αὐτοῦ κατοικούμενον δωμάτιον ἐχωρίζετο ἀπὸ τοῦ δωματίου τοῦ Νικολάου Δαυΐδ δι' ἁπλοῦ ἐκ σανίδων καὶ ἀσθέστου διαχωρίσματος, τὸ ὁποῖον, ἐν ἀνάγκῃ, ἠδύνατο εὐκόλως νὰ διατρυπηθῇ.

— Πᾶν ὅ,τι ἔπραξας ἀξίζει ἀμοιβήν, εἶπεν ὁ Σχικώ· σοὶ ὑπόσχομαι διὰ τὸν δεῖπνον οἶνον Ξερές.

Ὁ Σχικὼ ἐκάλεσε τὸν ξενοδόχον, ὅστις ἀπήντησεν αὐτῷ νὰ ἔχῃ μικρὰν ὑπομονήν, διότι συνδιελέγετο μετὰ ὁδοιπόρου, ὅστις εἶχε δικαίωμα προτεροτήτος, ὡς ἀφικόμενος πρὸ αὐτοῦ.

Ὁ Σχικὼ ἐμάντευσεν, ὅτι ὁ ὁδοιπόρος ἦτο ὁ δικηγόρος Δαυΐδ.

— Τί νὰ λέγωσιν ; ἠρώτησεν ὁ Σχικώ.

— Νομίζετε, ὅτι ὁ ξενοδόχος καὶ ὁ ταξειδιώτης ἔχουσι μυστικὰ μεταξύ των;

— Τὸ ὑποθέτω ἐκ τοῦ ὅτι ὁ ξενοδόχος δὲν θὰ ἔμενε νὰ συνομιλῇ μετ' ἀνθρώπου, ἐνδεδυμένου ὡς θεράποντος.

— Ἀ! τόρα ἠλλαξεν, εἶπεν ὁ Γορανφλότος· εἶναι ἐνδεδυμένος ὁλόμαυρα.

— Τόσον περισσότερον ὑποπτεύω, ὅτι ὁ ξενοδόχος εἶναι ἐν γνώσει τῆς μηχανορραφίας.

— Θέλετε νὰ προσπαθήσω νὰ ἐξομολογήσω τὴν γυναῖκά του; εἶπεν ὁ μοναχός.

— Ὄχι, ἀπεκρίθη ὁ Σχικώ, προτιμῶ νὰ μεταβῇς καὶ περιέλθῃς ὀλίγον τὴν κωμόπολιν.

— Μπᾶ! καὶ ὁ δεῖπνος ; εἶπεν ὁ Γορανφλότος.

— Θὰ τὸν ἑτοιμάσω εἰς τὴν ἀπουσίαν σου. Λάβε καὶ ἓν σκοῦδον, ἵνα διασκεδάσῃς ὀλίγον.

Ὁ Γορανφλότος ἔλαβεν εὐγνωμόνως τὸ σκοῦδον, ὑπεραγαπῶν δὲ τὰς ἡμινυκτερινὰς ἐκδρομάς, ἐξῆλθε τοῦ ξενοδοχείου μὲ τὸ ράσον του ἀνεσηκωμένον εἰς τὸ πλευρὸν καὶ μὲ τὸ σκοῦδον εἰς τὸ θυλάκιόν του.

Μόλις τοῦ Γαρονφλότου ἐξελθόντος τοῦ δωματίου, ὁ Σχικώ, χωρὶς οὐδὲ λεπτὸν τῆς ὥρας νὰ ἀπολέσῃ, ἔλαβε τρύπανον καὶ ἐσχημάτισεν εἰς τὸ μεταξὺ τῶν δύο δωματίων διαχώρισμα μικρὰν ὀπήν.

Ἡ ὀπὴ ἐκείνη, ἕνεκα τῆς σμικρότητός της καὶ τοῦ πάχους τῶν σανίδων, δὲν ἐ-

πέτρεπε μὲν αὐτῷ νὰ βλέπῃ εὐδιακρίτως πάντα τὰ μέρη τοῦ δωματίου, πλὴν ὁ Σχικώ, προσκολλήσας τὸ οὖς ἐπ' αὐτῆς, ἤκουσε καλῶς τὰς φωνὰς τῶν ἐν τῷ ἑτέρῳ δωματίῳ συνδιαλεγομένων, τοῦ ξενοδόχου καὶ τοῦ Νικολάου Δαυίδ, τοὺς ὁποίους καὶ ἔβλεπεν, ὡς ἱσταμένους ἀπέναντι τῆς γενομένης ὀπῆς.

Ἐκ τῆς συνδιαλέξεώς των διέφευγον λέξεις τὴν ἀκοὴν τοῦ Σχικώ, ἀλλ' ἐξ ὅσων ἠδυνήθη ν' ἀντιληφθῇ ἐνόησεν, ὅτι ὁ Δαυὶδ ἐπεδείκνυε μεγίστην ἀφοσίωσιν πρὸς τὸν βασιλέα, προσθέτων, ὅτι εἶχεν ἀνατεθῆ αὐτῷ ἀποστολή τις ὑπὸ τοῦ κυρίου δὲ Μορβιλλέρ.

Ἐνῷ ἐκεῖνος οὕτως ὡμίλει, ὁ ξενοδόχος ἠκροᾶτο μὲν αὐτοῦ μετὰ σεβασμοῦ, ἀλλ' οὐχ ἧττον ἐφαίνετο ὡς ἀδιαφορῶν, διότι ὀλίγον ἀπεκρίνετο. Ὁ Σχικὼ μάλιστα παρετήρησεν, ἐν τοῖς βλέμμασι καὶ τῇ φωνῇ αὐτοῦ, προφανῆ εἰρωνείαν, ὁσάκις ὠνόμαζε τὸν βασιλέα.

— Αἴ! αἴ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Σχικώ, μήπως τυχὸν ὁ ξενοδόχος μας ἀνήκει εἰς τὴν ἁγίαν Ἕνωσιν; θὰ το μάθω

Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἐλέγοντο σημαντικὰ πράγματα εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Δαυίδ, περιέμεινεν, ὅπως ὁ ξενοδόχος ἔλθῃ πρὸς αὐτόν.

Ἐπὶ τέλους, ἡ θύρα τοῦ δωματίου του ἠνεῴχθη.

Ὁ ξενοδόχος ἐκράτει μὲν τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς του εἰς τὰς χεῖρας, ἀλλ' ὅμως εἶχε τὸ εἰρωνικὸν ὕφος, τὸ ὁποῖον ὁ Σχικὼ παρετήρησεν, ὅτε ὁ ξενοδόχος συνδιελέγετο μετὰ τοῦ δικηγόρου.

— Ἐλεύθερα, ἀγαπητὲ κύριε, εἶπεν ὁ Σχικώ.

Ὁ ξενοδόχος ἐποιήσατο μορφασμόν, ἐνδεικνύοντα, ὅτι δὲν εἶχεν ἀνάγκην ἀδείας πρὸς τοῦτο.

— Μὲ ἴδετε τὴν πρωΐαν μεθ' ἑνὸς μοναχοῦ, ἐξηκολούθησεν ὁ Σχικώ.

— Ναί, κύριε, εἶπεν ὁ ξενοδόχος.

— Σιωπή! οὐδὲ λέξιν περὶ τούτου . . . ὁ μοναχὸς ἐκεῖνος εἶναι προγεγραμμένος.

— Μπᾶ! εἶπεν ὁ ξενοδόχος, μήπως εἶναι μετημφιεσμένος Οὐγονότος;

Ὁ Σχικὼ ἔλαβε στάσιν ἀνθρώπου, προσβληθέντος ἐν τῇ ἀξιοπρεπείᾳ του.

— Οὐγονότος, εἶπε μετ' ἀπαρεσκείας, τίς εἶπεν αὐτὸν Οὐγονότον; Μάθετε, ὅτι ὁ μοναχὸς εἶναι συγγενής μου καὶ ὅτι δὲν ἔχω συγγενεῖς Οὐγονότους. Αἴ, καλέ μου ἄνθρωπε, ἔπρεπε νὰ ἐρυθριάσητε νὰ εἴπητε τόσον ἄτοπον φράσιν.

— Ἀ! κύριε, ἀπήντησεν ὁ ξενοδόχος, πολλάκις συνέβη.

— Οὐδέποτε εἰς τὴν οἰκογένειάν μου, κύριε ξενοδόχε. Ἀπ' ἐναντίας, ἐκεῖνος ὁ μοναχὸς εἶναι ὁ ἀσπονδότερος ἐχθρὸς τῶν Οὐγονότων, ἕνεκα δὲ τούτου ὑπέπεσεν εἰς τὴν δυσμένειαν τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Ἑρρίκου Γ', ὅστις προστατεύει αὐτούς, ὡς γινώσκετε.

Ὁ ξενοδόχος ἐφαίνετο ὡς λαμβάνων μέγιστον ἐνδιαφέρον διὰ τὴν καταδίωξιν τοῦ Γορανφλότου.

— Σιωπή! εἶπε, θεὶς τὸν δείκτην ἐπὶ τῶν χειλέων του.

— Διατί; ἠρώτησεν ὁ Σχικώ, μήπως εὑρίσκονται ἐδῶ ἄνθρωποι τοῦ βασιλέως;

— Πολὺ τὸ φοβοῦμαι, εἶπεν ὁ ξενοδόχος, νεύσας διὰ τῆς κεφαλῆς· ἐκεῖ, εἰς τὸ πλαγιαῖον δωμάτιον ὑπάρχει εἷς ταξειδιώτης . . .

— Τότε, ἀπεκρίθη ὁ Σχικώ, ἡμεῖς πρέπει νὰ φύγωμεν ἀμέσως, διότι ὁ συγγενής μου, προγεγραμμένος καὶ ἀπειλούμενος . . .

— Καὶ ποῦ θὰ ὑπάγετε;

— Ἔχομεν δύο - τρεῖς διευθύνσεις, τὰς ὁποίας μᾶς ἔδωκε φίλος μας ξενοδόχος, ὁ Λαουριέρος.

— Ὁ Λαουριέρος! γνωρίζετε τὸν Λαουριέρον;

— Σούτ! δὲν πρέπει νὰ το εἴπητε· τὸν ἐγνωρίσαμεν τὴν νύκτα τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου.

— Ἀ! βλέπω, ὅτι ὑμεῖς καὶ ὁ συγγενής σας εἶσθε ἅγιοι ἄνθρωποι· ἐγὼ ἐπίσης γνωρίζω τὸν Λαουριέρον. Μάλιστα δ' ἐπεθύμουν, ὅτε ἠγόρασα τοῦτο τὸ ξενοδοχεῖον, νὰ θέσω, εἰς ἔνδειξιν φιλίας, τὴν αὐτὴν ἐπιγραφὴν τοῦ ἰδικοῦ του *Ὁ Ὡραῖος Ἀστήρ*· πλὴν τὸ ξενοδοχεῖον τοῦτο ἦτο γνωστὸν ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν *Κύκνος τοῦ Σταυροῦ* καὶ ἐφοβήθην μήπως ζημιωθῶ, διὰ τῆς μεταβολῆς. Λοιπόν, λέγετε, κύριε, ὅτι ὁ συγγενής σας . . .

— Ἔπραξε τὴν ἀσυνεσίαν νὰ ὁμιλήσῃ κατὰ τῶν Οὐγονότων, ὅτι ὁ λόγος του προύξένησεν μεγίστην ἐντύπωσιν καὶ ὅτι ἡ Αὐτοῦ Χριστιανικωτάτη Μεγαλειότης, μανιώδης ἕνεκα τῆς ἐπιτυχίας ταύτης, ἥτις ἀπεκάλυψεν Αὐτῇ τὴν διάθεσιν τῶν πνευμάτων, διέταξε τὴν φυλάκισίν του.

— Καὶ τότε; ἠρώτησεν ὁ ξενοδόχος μετὰ προφανοῦς ἐνδιαφέροντος.

— Ἐγὼ τὸν ἀπήγαγον, ἀπεκρίθη ὁ Σχικώ.

— Καὶ ἐπράξατε ἄριστα.

— Ὁ κύριος Γκίζης προσηνέχθη νὰ προστατεύσῃ αὐτόν.

— Πῶς, ὁ μέγας Ἑρρίκος Γκίζης; Ἑρρίκος ὁ Σημειωμένος!

— Ὁ ἅγιος Ἑρρίκος.

— Ναί, τὸ εἴπετε, ὁ ἅγιος Ἑρρίκος.

— Ἐφοβήθην ὅμως τὸν ἐμφύλιον πόλεμον.

— Τότε, εἶπεν ὁ ξενοδόχος, ἐὰν εἶσθε ἐκ τῶν φίλων τοῦ κυρίου Γκίζη, γινώσκετε τοῦτο;

Ὁ ξενοδόχος ἐποιήσατο ἐπὶ τῆς χειρὸς τοῦ Σχικὼ μασονικὸν σημεῖον, διὰ τοῦ ὁποίου ἀνεγνώριζον ἄλληλα τὰ μέλη τῆς Ἑνώσεως.

Ὁ Σχικώ, ὅστις, κατὰ τὴν γνωστὴν νύκτα, τὴν ὁποίαν διῆλθεν ἐντὸς τοῦ μοναστηρίου τῆς Ἁγίας Γενοβέφας, παρετήρησεν οὐ μόνον τοῦτο τὸ σημεῖον, τὸ ὁποῖον ἐπανελήφθη εἰκοσάκις ἐνώπιόν του, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀντιστοιχοῦν αὐτῷ σημεῖον, εἶπε:

— Καὶ ὑμεῖς γινώσκετε τοῦτο;

Ἐποιήσατο δὲ τὸ ἀντιστοιχοῦν σημεῖον.

— Τότε, εἶπεν ὁ ξενοδόχος ἐν πάσῃ πίστει, εὑρίσκεσθε εἰς τὴν οἰκίαν σας, ἡ οἰκία μου εἶναι ἰδική σας· θεωρεῖτέ με φίλον, ἐγὼ δὲ θεωρῶ ὑμᾶς ἀδελφὸν καὶ ἐὰν δὲν ἔχητε χρήματα . .

Ὁ Σχικώ, ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως, ἐξήγαγε τοῦ θυλακίου του βαλάντιον, τὸ ὁποῖον, εἰ καὶ προσβεβλημένον, οὐχ ἧττον ἐπαρουσίαζεν εἰσέτι ἀρκούντως ἀξιοπρεπῆ εὐσαρκίαν.

Ἡ θέα παχέος βαλαντίου εἶναι πάντοτε εὐάρεστος καὶ εἰς τὸν προσφέροντα ὑμῖν χρήματα ἐλευθέριον ἄνδρα, μανθάνοντα ὅτι δὲν ἔχετε ἀνάγκην αὐτῶν, διότι διατηρεῖται ἡ ἀξία τῆς προσφορᾶς του, εἰ καὶ μὴ πραγματοποιουμένη.

— Καλῶς, εἶπεν ὁ ξενοδόχος.

— Ὀφείλω προσέτι νὰ σᾶς εἴπω, ὅπως καθησυχάσω ὑμᾶς, ὅτι ὁδοιπορεῖτε πρὸς διαδοσιν τῆς πίστεως καὶ ὅτι αἱ δαπάναι ἡμῶν καταβάλλονται ὑπὸ τοῦ ταμείου τῆς Ἁγίας Ἑνώσεως. Ὑποδείξατε, λοιπόν, ἡμῖν ξενοδοχεῖον, ὅπου νὰ μὴ ὑπάρχῃ φόβος.

— Οὐδαμοῦ ἄλλοθι εἶσθε ἀσφαλέστεροι, εἶπεν ὁ ξενοδόχος· ἐγὼ σᾶς τὸ λέγω.

— Πρὸ ὀλίγου ὅμως μοὶ ὡμιλήσατε περί τινος ἀνθρώπου, εὑρισκομένου εἰς ἐκεῖνο τὸ δωμάτιον.

— Ναί· ἀλλ' ἂς καθήσῃ ἥσυχος, διότι, εἰς τὴν πρώτην ὑποψίαν κατασκοπίας, μὲ τὴν πίστιν μου ὡς Βερνουλλιέτου, θὰ τὸν ἀποπέμψω.

— Ὀνομάζεσθε Βερνουλλιέτος; ἠρώτησεν ὁ Σχικώ.

— Εἶναι τὸ κύριον ὄνομά μου, κύριε, γνωστὸν μεταξὺ τῶν πιστῶν, ἐὰν μὴ ἴσως τῆς πρωτευούσης, ἀλλὰ βεβαίως τῶν ἐπαρχιῶν, καὶ καυχῶμαι διὰ τοῦτο. Εἴπατε μίαν λέξιν, μίαν μόνην, καὶ τὸν ἀποπέμπω.

— Διατί; εἶπεν ὁ Σχικώ· ἀπ' ἐναντίας, ἀφήσατέ τον· εἶναι προτιμότερον νὰ κρατῇ τις πλησίον του τοὺς ἐχθρούς του, διότι ἐπιτηρεῖ αὐτοὺς εὐχερέστερον.

— Ἔχετε δίκαιον, εἶπεν ὁ Βερνουλλιέτος, θαυμάζων.

— Ἀλλὰ πόθεν πείθεσθε, ὅτι ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἡμέτερος ἐχθρός; λέγω δ' *ἡμέτερος*, ἐξηκολούθησεν ὁ Γασκόνος μετὰ φιλικωτάτου μειδιάματος, διότι βλέπω, ὅτι εἴμεθα ἀδελφοί.

— Ὦ, βεβαίως, εἶπεν ὁ ξενοδόχος· πόθεν πείθομαι...

— Σᾶς ἐρωτῶ.

— Διότι ἔφθασεν ἐνταῦθα μετημφιεσμένος ὡς θεράπων καὶ ἔπειτα ἐνεδύθη ὡς δικηγόρος· λοιπόν, δὲν θὰ εἶναι οὔτε θεράπων οὔτε δικηγόρος, διότι, ὑπὸ τὴν ἄκραν μανδύου, τὸν ὁποῖον ἔρριψεν ἐπὶ καθίσματος, διέκρινον τὸ ἄκρον πλατείας σπάθης. Ἄλλως, μοὶ ὡμίλησε περὶ τοῦ βασιλέως, ὡς οὐδεὶς ἕτερος, καὶ μοὶ ὡμολόγησεν, ὅτι ἔχει ἀποστολὴν παρὰ τοῦ κυρίου δὲ Μορβιλλέρ, ὅστις, ὡς γνωρίζετε, εἶναι ὑπουργὸς τοῦ Ναβουχοδονόσορος.

— Τοῦ Ἡρώδου, ὡς ἐγὼ τὸν ὀνομάζω.

— Τοῦ Σαρδαναπάλου!

— Εὖγε!

— Βλέπω ὅτι συνεννοούμεθα.

— Βεβαίως, εἶπεν ὁ Σχικώ· λοιπόν, μένω. Ἀλλ' οὐδὲ λέξιν περὶ τοῦ συγγενοῦς μου.

— Ἔννοια σας.

— Οὔτε περὶ ἐμοῦ.

— Πῶς μὲ θεωρεῖτε; Πλὴν σιωπήσατε, διότι ἔρχεταί τις.

Ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας ἐνεφανίσθη ὁ Γορανφλότος.

— Ὦ! εἶναι αὐτός, ὁ ἀξιόλογος ἄνθρωπος, ἀνεφώνησεν ὁ ξενοδόχος.

Προὐχώρησε δὲ πρὸς τὸν μοναχὸν καὶ ἐποιήσατο τὸ συνθηματικὸν σημεῖον.

[Ἕπεται συνέχεια].

Δμλ.

ΜΙΑ ΝΥΞ ΕΝ ΑΝΤΙΛΛΑΙΣ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

(Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε προηγούμενον φύλλον)

Ἐσίγησε πρὸς στιγμήν, φαινόμενος ὅτι περιμένει νὰ κούσῃ τί θέλει τῷ ἀποκριθῇ· ἀλλ' αὕτη, ἐξηπλωμένη, σχεδὸν ἀναίσθητος, διότι ψύχος θανατηφόρον εἰσέδυεν εἰς τὰς φλέβας της, δὲν ἠδύνατο νὰ στηριχθῇ. Ὁ Μασκαδὰλ τὴν ἥρπασεν ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ τινάσσων αὐτὴν βιαίως,

— Τί συνέβη σήμερον, τῇ λέγει, τί σημαίνουσι τὰ πολυτελῆ ταῦτα κοσμήματα;

Καὶ ἡ χεὶρ του ἀποσπᾷ ἐκ τοῦ μετώπου τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἰταπικουροῦ τὸν στέφανον καὶ τὴν καλύπτραν τῆς μνηστῆς.

Αὕτη ῥίπτει ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα ἱκετευτικόν

— Μασκαδάλ, εἶμαι ἀθῶα, ὁ οὐρανός.....

— Σιγώτερα, λέγει στρέφων περὶ τὸ δωμάτιον τοὺς φλογεροὺς ὀφθαλμούς του· τί συνέβη σήμερον!

— Μασκαδάλ, ὦ Μασκαδάλ.

— Ἀποκρίσου!

Καὶ ἡ φωνή του καθίστατο τοσοῦτον τρομερά, ὥστε ἡ δυστυχὴς Κόρα ἀπώλεσε πᾶσαν ἐλπίδα σωτηρίας.

— Ὁ πατήρ μου τὸ ἀπῄτησεν, εἶπεν ἐπιμόνως, εἶμαι ἡ σύζυγος τοῦ Βαλέρου.

— Σὺ ἡ ἰδία προφέρῃς τὴν καταδίκην σου!

Εἶπε, καὶ ἐξάγων μάχαιραν ἐκ τῆς ζώνης του, ἐγείρει αὐτὴν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τῆς Κόρας· ἡ νέα Ἰνδὴ ἀφίνει φωνὴν φρίκης καὶ πίπτει εἰς τὰ γόνατα τοῦ νίγρου.

— Στῆθι, Μασκαδάλ, ὦ! ἔλεος, λυπηθῆτέ με...

— Σιωπή, εἶπεν ὁ μαῦρος· ἄκουσον! ἐὰν ἐπανερχόμενος εἰς αὐτοὺς τοὺς τόπους, ἐὰν ἀψηφῶν τὴν ἄδικον τιμωρίαν εἰς ἣν κατεδικάσθην ἐγκατέλιπον τὰς σκυθρωπότητας τῆς Σεριάνας, πρέπει νὰ κατανοήσῃς ὅτι τὸ ἔπραξα πρὸς ἱκανοποίησιν τοῦ μίσους μου· ὠρκίσθην, θέλεις ἀποθάνει!

— Ὦ Μασκαδάλ, εἶπεν αὕτη, ποτὲ δὲν ἀφέθην νὰ πλανηθῶ ὑπὸ τῆς προσφερθείσης μοι τύχης, ποτὲ ἡ καρδία μου δὲν ἔπαυσε νὰ σοι ἀνήκει καὶ ἡ εἱμαρμένη μόνη μᾶς ἐχώρισε· φεῦ! δὲν ἦτο πεπρωμένον νὰ ἑνωθῶμεν! Πῶς ἠδυνάμην νὰ ντιστῶ εἰς τὰς ἀπειλὰς τοῦ Βαλέρου; σὺ δὲν ἦσο πλέον πλησίον μου, εἶχες φύγει.. εὐσπλαχνισθῆτέ με, Μασκαδάλ.

Ὁ καθ' ὅλον αὐτῆς τὸ πρόσωπον ἐζωγραφημένος τρόμος, ἡ ἀταξία τῆς κόμης της καὶ τῶν ἐνδυμάτων, μετεῖχον τοσούτης γοητείας, ὥστε ὁ Μασκαδάλ, ἀκουσίως, ἐκπλήττεται βλέπων ματαιούμενα τὰ αἱμοχαρῆ σχέδιά του πεπλανημένος, θαυμάζει τὴν Ἰνδήν, διστάζει ἐπὶ στιγμήν, εἶτα δ' ἀνεγείρων αὐτὴν διὰ κινήσεως ὁρμητικῆς καὶ παραφόρου,

— Αἴ καλά! θέλω νὰ τὸ πιστεύσω, εἶπε, δὲν ἀπώλεσα τὴν ἀγάπην σου· ἀλλ' ἤδη ἔφθασεν ἡ κρίσιμος στιγμή, ἥτις πρόκειται νὰ ἀποφασίσῃ ἀμετακλήτως περὶ τοῦ μέλλοντος ἡμῶν! ἐὰν ἡ ἠὼς σὲ ἐπανεύρῃ εἰς τὴν κοιλάδα, αὔριον θέλεις βεβαιώσει παρὰ τοὺς πόδας τοῦ βωμοῦ ὑποσχέσεις τὰς ὁποίας σήμερον σοὶ ἀπέσπασαν. Τὴν νύκτα ταύτην, ταύτην τὴν στιγμήν, τόλμησον νὰκολουθήσῃς τὸν ἐραστήν σου, τὸν σύζυγόν σου· ἐλθὲ νὰ συμμεθέξῃς τῆς φυγάδος τύχης του· ἐλθὲ νὰ κατοικήσῃς εἰς τὴν ἐκ φυλλώματος καλύβην του, ὦ! Κόρα, πλησίον σου, εἰς τοὺς τόπους τοὺς ὁποίους ἡ παρουσία σου θέλει κοσμεῖ, δὲν θὰ βλέπω, δὲν θὰ αἰσθάνωμαι εἰμὴ τὴν εὐτυχίαν.

Καὶ ὁ μαῦρος ἠθέλησε νὰ σύρῃ πρὸς ἑαυτὸν τὴν μνηστὴν τοῦ Βαλέρου· ἀλλ' ἡ χεὶρ της τὸν ἀπώθησε μετ' ἀξιοπρεπείας, συγχρόνως δὲ ἀπομακρυνομένη ἀπ' αὐτοῦ ζητεῖ νὰ τὸν φέρῃ εἰς κατάνυξιν δι' ἐπιπλάστου καρτερίας.

— Δὲν δύναμαι νὰ ἀφήσω τοὺς τόπους τούτους, λέγει, Μασκαδάλ· πρέπει νὰ ἐγκαταλείψω τὸν πατέρα μου, ἐκτεθειμένον εἰς τὴν φοβερὰν ὀργὴν τοῦ αὐθέντου;

Ἡ μορφὴ τοῦ Μασκαδάλ, ἥτις ἦτο ἤδη γαλήνιος, ἐπαναλαμβάνει παράυτα τὴν φοβεράν της ἔκφρασιν· τὰ ὠχρά του χείλη συστέλλονται.

— Σὲ ἠννόησα, εἶπε, τέλος πάντων, καὶ ἡ χεὶρ του ἥρπασε τὴν ἀνθρωποκτόνον μάχαιραν.

Ἡ Κόρα περφοβισμένη τρέχει πρὸς τὸ παράθυρον· φεῦ! ἡ φωνή της ἀπόλλυται εἰς τὸ κενόν· καλύπτεται ὑπὸ τῆς ἀδιακόπως αὐξούσης καταιγίδος.

Ὁ Μασκαδὰλ τὴν ἁρπάζει, τὴν σύρει, φθάνει εἰς τὸ βάθος τοῦ δωματίου, ἔνθα εὑρίσκεται ἡ κλίνη· αἱ ἄμετροι αὐλαῖαι μεταπίπτουσιν ἐπὶ τοῦ θύματος καὶ τοῦ δολοφόνου, ἐν τῷ ἅμα δὲ φωνὴ σπαραξικάρδιος, φωνὴ φοβερὰ ἀντήχησεν εἰς τὴν οἰκίαν....

Ἐν τούτοις ἡ ταραχὴ αὕτη καὶ ὁ ἔκτακτος θόρυβος, ὁ λαβὼν χώραν ἐν τῷ οἰκήματι τῆς Κόρας, διήγειρον τὴν προσοχὴν τῶν γυναικῶν καὶ δούλων· εἰδοποιηθέντες οἱ μὲν διὰ τῶν δέ, τρέχουσι διερχόμενοι τὰς δενδροστοιχίας καὶ τοὺς κήπους· ἀλλ' ἤδη αἱ φλόγες ἀναρριπιζόμεναι ὑπὸ τῆς πνοῆς τῆς λαίλαπος καταβροχθίζουσι τὴν μεγαλοπρεπῆ κατοικίαν· ἐνῷ δ' ἀποσύρονται ἔντρομοι, ὁ δολοφόνος ἀνκπηδᾷ ἐκ τῆς ἑστίας τῆς πυρκαϊᾶς· ἡ μάχαιρα εἶναι εἰσέτι εἰς τὴν χεῖρά του· μὲ βάδισμα κατεσπευσμένον διέρχεται τὸ τεταραγμένον πλῆθος, τὸ ὁποῖον ἀπομακρύνεται εἰς τὴν φοβεράν του θέαν. Συνερχόμενοι εἰς ἑαυτοὺς οἱ μαῦροι τρέχουσι κατόπιν του· ἀλλ' ἤδη ἐν τῷ σκότει, ἐν τῷ μέσῳ τῶν δασῶν καὶ τῶν ἐρήμων πεδιάδων, ὁ Μασκαδὰλ εἶχε γίνει ἄφαντος.

. . . . . .

Μετά τινα ἔτη συνέβη ἡ ἐπανάστασις καὶ αἱ σφαγαὶ τοῦ Ἁγίου Δομινίκου. Νίγρος τις, γιγαντιαίου ἀναστήματος, μὲ βλέμμα φοβερόν, ὡδήγει τοὺς ἐπαναστάτας δούλους, καὶ διεκρίνετο μεταξὺ αὐτῶν διὰ τοῦ μανιώδους μίσους του κατὰ τῶν λευκῶν καὶ διὰ τῆς ἀπανθρώπου σκληρότητός του. Ἦν πάντοτε ἐπὶ κεφαλῆς τῶν στασιαστικῶν τούτων συμμοριῶν, αἵτινες συνεπέφερον κατόπιν αὐτῶν τὸ πῦρ, τὴν κλοπήν, καὶ τὴν διαρπαγήν. Εἰς τὸ Κὰπ εἶχε καταστῇ ὁ τρόμος τῶν Γάλλων, οἱ δὲ μαῦροι, ὠθούμενοι ὑπὸ ἀγρίου τινὸς ἐνθουσιασμοῦ, συνηθροίζοντο εἰς τὰ ὄρη τῆς Σεριάνας ἐπαναλαμβάνοντες ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸ ὄνομα τοῦ Μασκαδάλ.

Π. Δ. Τ.

Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΟΥ ΠΤΩΧΟΥ

[Ἐκ τῶν τοῦ *Paul-de-Kock*]

Ὁ πτωχὸς εἶναι εὐδαίμων ὅταν, μετὰ ἡμερήσιον ἐργασίαν καὶ κόπωσιν, εἶναι βέβαιος ὅτι θὰ ἔχῃ ἐργασίαν καὶ τὴν ἑπομένην ἑβδομάδα.

Δι' αὐτὸν μακρὰν αἱ πολυδάπανοι διασκεδάσεις, τὰ θέατρα, αἱ ἡδοναὶ τῆς ἐξοχῆς. Διὰ τὴν καρδίαν καὶ τὴν ψυχὴν ὑπάρχουσιν ἀπολαύσεις ἀνέξοδοι, ἀληθέστεραι, γλυκύτεραι.

Ἐναγκαλισμὸς συζύγου, χεὶρ βοηθείας εἰς ἀδύνατον πατέρα ἢ μητέρα, πήδημα τέκνου εἰς τὰ γόνατα· ἰδοὺ ἡ οὐράνιος ἡδονὴ τοῦ πτωχοῦ.

Ὁ κεφαλαιοῦχος ἀνησυχεῖ, ἀτενίζων τὸ χρηματιστήριον, ὁ φορτωτὴς τρέμει θεώμενος τὴν τρικυμίαν, ἀνατριχιᾷ ὁ ἔμπορος δι' ἐπικίνδυνον ἐπιχείρησιν, ὁ μὴ ἐξοδεύων τὸ ἐμπόρευμά του, μετὰ φρίκης ἀναμένει τὴν πληρωμὴν τῆς προθεσμίας αὐτοῦ· ἄλλος τρέμει διὰ τοὺς ὀφειλέτας του· ὁ ὑπάλληλος ἀγωνιᾷ εἰς τὰς ὑπουργικὰς μεταβολάς· ὁ ἰδιοκτήτης φοβεῖται τὰς πυρκαϊάς, ὁ βαθύπλουτος τοὺς κλέπτας. Ἡ ἄγνοια τοιούτων δοκιμασιῶν εἶναι ὁ τοῦ πτωχοῦ παράδεισος.

Ὁ γαστρονόμος πάντοτε ἀσθενεῖ, συνεπείᾳ τῶν καταχρήσεων· ὁ Ἄγγλος καθηλωμένος ἐπὶ τοῦ θρονίου του καταρᾶται τὴν ἀρθρίτιδα, ἣν χάριν τῶν προπόσεων ἀπέκτησε· ποτήριον καμπανίτου ἐπιφέρει ἡμικρανίαν εἰς νεανίσκον· ὁ πολύσαρκος ὠδοποιὸς τίθεται ὑπὸ δίαιταν μετὰ τὸ πέρας γεύματος ἐπισήμου. Ἡ ἐργασία ὅμως καὶ ἡ ἐγκράτεια διατηροῦσι τὴν ὑγιείαν καὶ διὰ ταύτης τὴν ζωηρότητα· ἰδοὺ τὸ ἀμύθητον κέρδος τοῦ πτωχοῦ.

Ἂν ποτὲ ὑψιπετεῖς ἐπιθυμίαι εἰσδύουσιν εἰς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, ταχέως διασκεδάζονται, διότι μετ' αὐτῶν δὲν εἰσέρχεται ἡ ὀκνηρία. Ἡ συνήθεια τῆς ἐργασίας τὸν ἡδύνει· ὢν ὀλιγαρκής, ἀποστρέφεται πλούτη, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχει· ἐρυθριᾷ δὲ ὅτι ἐπὶ στιγμὴν ἐπεθύμησεν αὐτά, καὶ ἐπιστρέφει εἰς τὴν οἰκογένειάν του ἄδων ᾆσμά τι, ὡς ὁ σοφός, ὅστις, ἐπισκεψάμενος τὰ βασιλικὰ ἀνάκτορα, ἐπιστρέφει χαρᾶς ἔμπλεως εἰς τὴν μετρίαν, πλὴν ἀγαπητὴν κατοικίαν του.

Π. Π.

Τυπογραφεῖον Κορίννης, ὁδὸς Πατησίων ἀριθ.